

Revista

VĂNĂTORILOR

**ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE
A VĂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA**

Recunoscută Persoană Morală
prin Legea din 1 Maiu 1923.

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: Str. GENERAL CHR. TELL No. 9 bis — BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de Onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI ȘI A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare :

N. RACOTA, GH. NEDICI și A. MOCSONYI

Președinte :

CONST. I. C. BRĂTIANU

Vice-Președinți :

Dr. I. COSTINESCU, G-ral G. GĂRLEȘTEANU, C. P. GEORGESCU, I. POP, GH. SCHINA
și ALEX. VASILKO

Secretar General :

Colonel ALEXANDRU DIMITRESCU

Membrii-Consilieri :

General E. BALIF, Dr. I. BEJAN, Dr. EUG. BOTEZAT, GR. CARP, Căpitan EUGEN CĂLUGĂRU,
SIMION COMĂRZAN, CORNEL CRĂCIUNESCU, M. DRĂCEA, Dr. ERNEST JUVARA, HORIA
LAZĂR, DIONISIE LINȚIA, N. MANTU, Prof. Dr. MEȚIANU, L. OANEA, PETRE IOAN, Dr.
PHILIPOVICZ, G. PLAGINO, Maior C. ROSETI BĂLĂNESCU, G-ral SAMSONOVICI, N.
SĂULESCU, Maior SCHNEIDER SNYDER R., Dr. L. SCUPIEVSKI, V. V. ȘTEFAN, I. STOI-
CHIȚIA, S. TIPEI, Dr. G. UDRISCHI, A. VOLOSCIUC, E. WITTING.

Censori :

CAȚAFANI V., ȘTEFĂNESCU G., GOLESCU G. A., PĂNOIU ILIE, NEDELCU G.

Comitetul de lectură :

Dr. G. NEDICI, Dr. R. I. CĂLINESCU, E. CRAIOVEANU, Dr. G. SCHINA, Cpt. CĂLUGĂRU E.

CONTRIBUȚII :

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la

„REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile : plătesc o taxă fixă de afiliere de lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărașite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de primire la Uniune : In toate zilele de lucru dela 9—1 și 4—6

Sediul: STR. GENERAL CHR. TELL No. 9 bis — BUCUREȘTI III

— TELEFON 2-51-58 —

Fabrica Română

de

cartușe de vânătoare

S. A.

a pus în vânzare cartușe **PRODUCȚIA 1933**

renumitele mărci : „3 stele“ și „2 stele“

precum și diferite mărci mai eftine, începând de la

LEI 5.— BUCATA

încărcate cu **PULBERE FARA FUM,**
ALICE TARI perfect rotude, **BURE**
GRASE de calitate superioară.
Calitate și efect garantate.

Cartușe cu pulbere neagră
dela **LEI 3.20 BUCATA**

Depozit central de desfacere
Magazinul

N. SPIRESCU

STR. ACADEMIEI No. 9

(colț cu str. Edgar Quinet)

TOT CE DORIȚI pentru impodobirea casei Dv.
găsiți numai la magazinul de specialitate :

LUCA J. NICULESCU

CALEA MOȘILOR, 5 — TELEFON 370/82

Mărfuri numai de prima cali-
tate cu un minim de câștig :

Vă ofer :

COVOARE plușate 2/3	Lei 1650 buc.	FEȚE DE MESE Gobelin mo-	
COVOARE de iută 2/3	570 „	derne 150/150	Lei 320 buc.
COVOARE plușate 50/100	135 „	BONNEFEMME filé 150/230	„ 300 „
PREȘURI plușate	160 mtr.	PATURI și PLEDURI de lână	
PREȘURI de iută	55 „	milă) l-a	„ 600 „
PREȘURI de cocos, prima cal.		MOARURI pentru mobile și	
de la	120 „	perdele l-a cal. 130 cm.	„ 220 mtr.
ȘTERGATOARE de cocos, toate		DAMASCURI desene clasice	
dimensiunile prima calit.		până la ultramoderne	„ 240 „
de la	50 „	RODIEURI moderne culori cu	
LINOLEUM pe pânză 180 cm. lat	180 m. l.	degradé uni 150 cm. lat	„ 110 „
MUȘAMALE de mese uni și cu		PANZA de transparente toate	
desen 100 cm. lat	62 mtr.	lățimile dela 80-180 cm.	„ 58 m.p.
VESTMINE proțești com-		GRADEL pt. saltele prima cali-	
plete dif. calități dela	3500	tate 140 cm. lat	„ 55 mt.
CUVERTURI divan dela	650 buc.	CARPE de olandă 50 cm. lat	
		pt. praf, bucătărie și veselă	„ 24 „

Mare asortiment de : Cretoane pentru mobile, Plușuri, Mosheturi, Pergamoide, Galerii, Rulouri, Cuverturi de rețea, Satenuri, Pânză huse de mobile și de capot auto, Filz, Burleți, molton, etc., etc.

SPECIALIȘTI în aranjarea și decorarea interioarelor moderne
Intreprindem montări de interioare la imobilele noi construite

SPRE INTERESUL Dv. : nu cumpărați de nicăeri înainte de a mă vizita spre a vă convinge singuri de perfecta calitate a tuturor mărfurilor și de prețurile mele uimitor derizorii

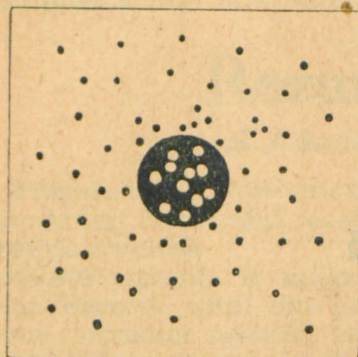
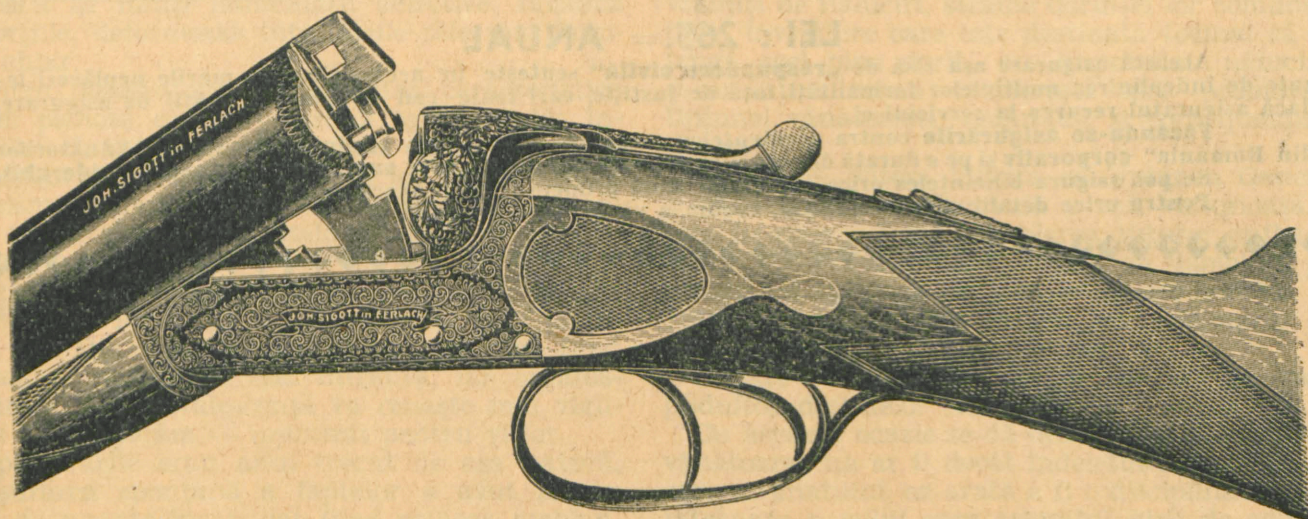
FABRICA DE ARME DE VÂNĂTOARE IOHANN SIGOTT

FERLACH — KARNTEN — AUSTRIA

PRODUCE ȘI VINDE CELE MAI MODERNE

ARME DE VÂNĂTOARE ȘI ANUME:

ARME DE VANATOARE ELEGANTE CU DOUĂ ȚEVI DE ALICE CU ȘI FARA COCOAȘE
ARME PENTRU TRAGERE LA PORUMBEI (ȘI PERECHI) TOATE CU UN TIR SUPERIOR

CIBLA

Mărimea 63× cm, cu lovitură trasă din foraj Sigott-Drall-Rifle la 50 pași cu alice No. 6

Inventatorul și singurul îndreptățit la construirea „forajului Sigott-Drall Rifle” cu efect de tir neobișnuit de strâns și o peneție mare a alicelor (v. cibla). Construește deasemenea arme mixte, arme mixte sistem Bock, Drillinguri, arme cu două țevi de glonț (Expres) și carabine cu repetiție în toate calibrele chiar și pentru glonțul de mare viteză 7×65 Brenneke și 8t×60 Magnum. Gloanțele acestor cartușe au o traectorie aproape dreaptă până la peste 300 m. și o eficacitate fulgerătoare asupra vânatului. Armele pentru aceste cartușe se pot utiliza în special pentru vânarea cerbilor mari, pentru mistreți și urși

Glonț Sigott

pentru forajul Sigott - Dral - Rifle și pentru țevi cu foraj choke

Armele mele sunt sub raportul construcției precise și solide precum și al calității tirului, foarte efitine și dau pentru orice armă o garanție pe cinci

ani. Construcțiile mele sunt premiate de multe ori cu medalii de aur. Mii de scrisori de mulțumire din partea notabilităților și a vânătorilor profesioniști stau la dispoziția tuturor.

Catalogul bogat ilustrat în care sunt gravate după natură și descrise în amănunt [armele mele. Se trimit la cerere de fabrica mea sau de Uniunea Generală a Vânătorilor din România.

STR. GENERAL TELL No. 9 bis, unde se pot vedea și cumpăra.

SOCIETATEA ADRIATICA DE ASIGURARE DIN TRIESTE

Directiunea pentru România în BUCUREȘTI, SPLAIUL BRÂNCOVEANU 1

prin

UNIUNEA GENERALĂ A VANĂTORILOR DIN ROMANIA

face asigurări sportive (de vânătoare) contra accidentelor corporale, la cari este expus orice vânător.

Pentru o sumă infimă, plătibilă anual, vânătorul își pune la adăpost atât familia cât și pe sine însuși de eventualele riscuri.

Pentru asigurarea sumei de lei 100.000 în caz de accident mortal și
100.000 în caz de invaliditate permanentă vânătorul plătește abia ” ” ” ” ” ”

LEI : 195. = ANUAL

drept primă de asigurare.

Dar vânătorul din greșală, din întâmplare, din imprudență — într'un ceas rău — poate cauza rănire mortală și terțelor persoane, cari iau parte la vânătoare (tovarăși, hăitași etc.).

Pentru a se pune la adăpost și de acest rizic vânătorul poate asigura o persoană pentru suma de lei 50.000 și un grup de persoane pentru Lei 200.000 plătind suma neînsemnată de

LEI : 265. = ANUAL

Această asigurare așa zisă de „răspundere civilă“ scutește în acelaș timp de marile neplăceri legate de îndeplinirea multiplelor formalități față de justiție, cari toate cad asupra Societății de asigurare, dacă asiguratul recurge la serviciul ei.

Făcându-se asigurările contra accidentelor corporale proprii prin „Uniunea Generală a Vânătorilor din România“ **corporativ** și pe o durată de zece ani, **primele anuale de mai sus se vor reduce considerabil.**

Se pot asigura bineînțeles orice sume mai mari primele fiind proporționale.

Pentru orice detalii și informațiuni, rugăm a vă adresa „Uniunii“.

Loc rezervat pentru reclamă

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMANIA

SEDIUL UNIUNEI: STR. GEN. TELL 9 bis. — TELEFON AUTOMAT 2-51-58

Numărul de față beneficiază de colaborarea domnului Brătescu-Voinești.

Din viața Uniunii

Vremurile sunt vitrege, hățișul intereselor este atât de încălzit, albiile vieții atât de instabile, drumurile ajungerei atât de întretăiate, încât stai și te întrebi, căror împrejurări fericite, echilibrul de bine de rău tot se menține.

Febra consequentă unei atare stări de lucruri provoacă în minți halucinații colective, falsifică proporțiile, deformează înfățișările cele mai familiare chiar.

Pentru observatorul nepărtinitor caracteristica acestei psihoze este hipertrofia egocentristă: întâmplări curente, repunerea unor situații în făgașul logicii și a bunului simț, în loc să liniștească organismele, dau naștere la frământări neașteptate, unele vremelnice altele aducătoare de distrugere.

Organismul vânătorească român, supus de ani de zile stărei de incubație, a atins stadiul acut în ultimul an. Din fericire celulele constitutive fiind sănătoase, maladia a fost înfrântă, iar organismul intrat în convalescență va renaște mai viguros, și — să sperăm — imunizat pentru viitor.

Imprejurările erau anul trecut de așa natură, desfășurarea spontană a faptelor a avut loc în astfel de nuanțe încât, dat fiind psihoza ambianță, acțiunea a luat înfățișarea unei lupte din care

trebuia să rezulte învinși și învingători, când de fapt toți aveau aceeași țintă lăudabilă: maximul de progres realizabil pe tărâmul vânătorească.

Adversarii fortuiți, între timp și-au observat intențiile, și-au controlat faptele, și-au cântărit pornirile de viitor și constatând că se găsesc învrăjbiți de năluciri, străine dorinței lor comune de bine, învrăjpire care este destinată tocmai să distrugă acel bine dorit, au împrăștiat nălucirile, și-au întins mâna cavalereste spre promovarea Uniunii vânătorești, redându-i și consecuența în titulatură.

Astăzi ne putem felicita că Uniunea Generală a vânătorilor din România a eșit victorioasă, că este în adevăr înmănușchierea tuturor sufletelor de vânători români, independent de slăbiciuni personale, de spirit de castă sau criterii politice.

În sferă de cuprins relativ mic, exemplul este unic și ca atare măreț.

Onoare vânătorească române, care face gestul pilduitor destinului neamului.

Cu această ocazie se dă desmințire aserțiunii că vânătorească nu ar fi decât îndeletnicirea de împușcare a vânatului, ea arată a fi o disciplină etică de înfrânare a eului spre triumful ideii de solidaritate.

Rezumat după Procesul Verbal

al Adunării Generale ordinare dela 26 Februarie 1933.

D. Președinte *Dr. Costinescu*, constatând prezența numărului de membri recerut de statute, declară ședința deschisă.

Constată prezența în mijlocul Adunării a d-lui *Nicolae Racottă*, unul din primii întemeietori ai Uniunii, promotor neobosit al existenței ei, îl roagă în calitatea domniei-sale de Președinte de Onoare, să prezideze Adunarea.

D. *Nicolae Racottă* în aplausele Adunării preia președinția, mulțumind pentru simpatia ce i se arată, exprimă bucuria că vede adunați la oaltă în Uniune, într'un sentiment de vânătorească confraternitate, vânători din toate provinciile și un număr impozant de silvicultori, simptom îmbucurător pentru dezvoltarea Uniunii și propășirea vânătorească.

D. *C. P. Georgescu* din partea corpului silvic urează bun venit vânătorilor în localul corpului, silvic, explică rostul silvicultorilor ca ocrotitori ai vânatului și oferă colaborarea acestui corp.

După îndeplinirea formalităților se intră în ordinea de zi :

D. dr. *Costinescu* dă cetire Dărei de seamă anuale, bilanțului și contului de profit și pierdere :

DAREA DE SEAMA PREZENTATA ADUNĂRII GENERALE

Domnilor Membri !

Anul 1932, început sub auspicii amenințătoare pentru armonia, care este rațiunea însuși de a fi a Uniunii Generale, se încheie cu o deplină înțelegere a rostului ei de către toate elementele componente.

Azi, când Uniunea împlinește 14 ani, ne găsim, împotriva frământărilor mai vechi sau mai recente, strânși împreună într'o indisolubilă armonie, cu lepădarea oricăror învrăjbi din suflete, gata la colaborare pentru atingerea țintei dorite : *Pro-*

gresul Vânătoarei spre mulțumirea vânătorilor din întreaga țară.

Grație activității neobosite a conducătorilor Uniunii și a colaboratorilor lor, suntem puși în măsură de a vă arăta azi situația membrilor și societăților afiliate Uniunii, în ascensiune, cu toată întunecarea provocată de neînțelegeri regretabile.

La începutul anului 1932 — după banderolele de expediere a Revistei — registrele de evidență ne-a-vându-le la dispoziție — reiese că numărul societăților afiliate era de 449 cu 11.285 membri numărul membrilor individuali era de circa 900.

Astăzi situația este :

Societăți afiliate	685 cu 20.563 membri
Membri individuali	1453

Cu această ocaziune menționăm că unii vânători din corpul silvic aveau impresiunea că vânătorimea refuză colaborarea cu corpul silvic, dar sper că s'au convins acum de netemeinicia acestei impresii și pătrunși de aceleași sentimente, ca și noi ceilalți vânători, *de necesitatea unei chibzuite politici vânătoarești obiective*, s'au alăturat în mare număr Uniunii pentru *conlucrarea comună* în acest sens, dându-ne la timp tot concursul.

Domnilor Membri !

Greutățile financiare ale anului ce s'a scurs au fost mari, și fără unele jertfe desinteresate, din partea unora din devotații noștri membri — cărorora pe această cale le aducem mulțumirile spe-

cială ale consiliului de administrație — ar fi fost de neînvin.

Dela început, conducătorii Uniunii s'au găsit în fața unei probleme grele, a cărei rezolvare cerea pe lângă energie și pricepere, și tărie de suflet, care să-i dea posibilitatea să aplice măsuri drastice cerute de situație, și care în primul rând impunea economii sângeroase. Fără nici un ban în casă, fără nici o perspectivă de credit imediat, *trebuia totuși să continuăm drumul trasat de Uniune*. Incasările cotizațiilor, afiliațiunile, etc. au mers greu din prima clipă, așa cum a continuat de altfel tot restul anului.

Indoiala sădită în mințile multora, a făcut pe o bună parte din membri, să nu mai răspundă obligațiilor materiale ce aveau față de Uniune, *în așteptarea rezolvirii crizei*.

Așa se explică faptul de ce din totalul, găsit în ființă la începutul anului, de 900 membri și 449 societăți afiliate, nu și-au achitat cotizațiile integral decât numai 256 societăți și 450 membri, deci cam jumătate.

Astfel că de unde în anul precedent Uniunea conta pe un buget de circa 1,200.000 lei la încasări, în anul 1932 nu au intrat în casă decât jumătate din această sumă adică 633.821 lei.

Dealtfel consiliul de administrație și-a dat seamă din primul moment, că va avea de socotit cu un deficit la venituri față de bugetul aprobat, astfel că a hotărât să pornească la drum cu un buget de sacrificiu la cheltuieli. Această prevedere a făcut, — după cum veți vedea — ca să se poată

Cerb la sare

Miniatură (Muzăul de vânătoare)

încheia anul fără nici un deficit. Reducând din prima zi personalul și salariile la minimum posibil, și mai ales făcând reduceri dureroase în cheltuielile de redacție a Revistei, pe care am dori-o mândră, instructivă, educativă, estetică. — am reușit să menținem echilibrul, iar Revista, dacă nu superioară să fie cel puțin egală cu semenele ei din străinătate.

Făcând aceste reduceri, am reușit să încheiem anul nu numai fără deficit, dar chiar cu un mic excedent de circa 100.000 lei, cu toate că am avut de achitat datorii arierate și am suportat cheltuieli fortuite, cauzate de evenimente independente de voința noastră (proces). Acest excedent ne-a permis să intrăm în anul 1933 cu toată încrederea.

Dacă însă toți membrii și societățile și-ar fi achitat la zi cotizațiile, ca și în anii precedenți, excedentul ar fi fost cu câteva sute de mii de lei mai mare. Suma ar fi încă modestă, față de năzuințele Uniunii, dar enormă față de greutățile ce au fost de învins, îndreptându-ne în speranța ce avem, că dacă vom continua cu aceeași grijă în

mănuirea banului depus de vânători, să putem aduna fondul necesar, care să ne permită în a doua decadă a existenței Uniunii, să putem purcede măcar acum la îndeplinirea mărețului plan a întemeitorilor ei.

Domnilor Membri !

Dacă cele expuse mai sus vă apar ca o linie de conducere admisibilă, vă rugăm ca, după ce veți lua cunoștință de bilanțul și contul de profit și pierdere, întocmit de comitetul cenzorilor, să dați descărcarea necesară gestiunii consiliului de administrație pentru exercițiul 1932 și să aprobați proiectul de buget pe exercițiul 1933, așa cum este întocmit și la alcătuirea căruia consiliul de administrație a avut în vedere aceleași principii de prevedere și economie, de cari s'a călăuzit din clipa în care a luat în primire conducerea Uniunii, pusă în sarcina sa de către încrederea D-voastră.

Președinte (ss) *Dr. I. Costinescu*

Secretar General (ss) *Colonel Dimitrescu*

BILANȚ ÎNCHEIAT LA 31 DECEMBRIE 1932.

ACTIV

PASIV

Numerar în casă	Lei 145.490,50	Capital	Lei 30 330. -
Diversi debitori	„ 8.481.—	Arme în consignatie Funk & C nia	„ 19.000. -
Cartușe Alice	„ 4.164. -	Diversi creditorii	„ 4 789.—
Mobilier	„ 2.001.—	Sold	„ 101.310,50
Cartușe cu glonț	„ 201.	Fond de rezervă	„ 5.300. -
Biblioteca	„ 410.—		
	Lei 160.729,50		Lei 160.729,50

PROFIT ȘI PIERDERE

<i>Cheltueli Generale</i>			
Chirie, salarii, lumină, încălzit, procese, imprimate, etc.	Lei 256.081,50	Din cotizații	Lei 362 483.--
<i>Revista</i>		„ abonamente	„ 158.680.—
Redactarea și imprimarea	„ 152.218.—	„ anuniuri	„ 14.227.—
Porto pentru revistă	„ 16.471.—	Incasat dela bănci	„ 7.158.—
Porto corespondență	„ 8.887,50	Din diverse	„ 2.721.—
Telefon	„ 5.000.—		
Sold	„ 106.610,50		
	Lei 545 269.—		Lei 545 269.—

Președinte (ss) *Dr. I. Costinescu*

Secretar general (ss) *Col. Dimitrescu*

Verificat Cenzori (ss) *G. Ștefănescu, Cațațani*

PROIECTUL DE BUGET

Proiectul de buget prevede la venituri suma de 1.227.000 Lei
 „ „ „ „ la cheltueli „ „ 709.000 „
 Rezultând un sold de beneficiu 518.000 „

ADUNAREA GENERALA APROBA IN UNANIMITATE

Adunarea ratifică cooptarea membrilor din consiliul de administrație domnii : Comârzan Simion, C. P. Georgescu, Petre Ioan, Horia Lazăr, Dr. L. Scupievschi.

Conform art. 25 din statut, ieșind la șorți domnii : T. Bălănescu, Comârzan Simion, Craioveanu

Eugen, Linția Dionisie, Popescu I., General Samsonovici, Suțu Alexandru și G. Teleagă, se procedea la alegere și sunt declarați aleși domnii : Carp Grigore, Comârzan Simion, Linția Dionisie, Mantu Nicolae, Oanea Laurențiu, General Samsonovici, Stoichița Ieronim, Volosciuc Aurel.

D. Președinte *Dr. Costinescu*, având cuvântul, arată mulțumirea ce o simte când vede, cum împotriva neînțelegerilor din anul trecut, cari au dus până la o răfuială a familiei vânătorilor în fața justiției, astăzi aceste neînțelegeri sunt stinse, iar vânătorimea în unanimitate merge mână în mână spre țelurile ei, sub egida Uniunii. Personal m'am străduit mereu ca armonia dorită să fie întronată, și ca dovadă declar primul, că din acest moment nu mă mai consider ca președinte, și recomand Adunării să aleagă altă persoană, care fiind neutră în cauză, să aibă autoritatea de arbitru a menținerii acestei armonii.

D. *Racottă* propune alegerea d-lui *Mocsonyi*, aflător în străinătate.

D. *Săulescu* citește atunci o telegramă trimisă de d. *Mocsonyi* prin care d-sa mulțumește pentru onoarea ce i se face dar roagă Adunarea să binevoiască a alege pe d. *Dinu Brătianu*.

Adunarea în picioare aclamă îndelung ca Președinte pe d. *Dinu Brătianu*, care în aplause unanime ocupă scaunul prezidențial.

D. Președinte *Dinu Brătianu* mulțumește Adunării pentru simpatia ce-i manifestă, salută în deosebi pe reprezentanții provinciilor, veniți să colaboreze cu noi. Năzuința mea va fi mereu trează pentru a menține concordia între toate elementele cari pot ajuta progresul vânătoarei. Interesul acesteia nu consistă numai în a împușca, ci mai ales în ocrotirea vânatului. Doresc prosperitate pentru această branșă de activitate să-și îndeplinească rolul ei în statul român.

D. *Dr. Costinescu* arată că în proiectul de modificare al statutelor se prevede augmentarea numărului vice-președinților, pentru ca astfel să poată fi reprezentate provinciile țării cu autoritate deosebită în conducerea Uniunii. Propune ca numărul vice-președinților să fie augmentat la șase și sub rezerva modificărilor ulterioare a statutului, propune și Adunarea Generală alege prin aclamații ca vice-președinți pe d-nii : *Dr. Costinescu*, *Ionel Pop*, *General Gârleșteanu* și *C. P. Georgescu*, în afară de cei existenți, domnii : *Gh. Schina* și *Alex. Vasilco*.

Adunarea alege comitetul cenzorilor în formațiunea sa de anul trecut.

Se amână ședința în continuare la ora 15,20.

Ședința se redeschide la ora 15,30 în prezența a peste 150 membri sub președinția d-lui Președinte de onoare *Nicolae Racottă*.

Se ia în discuție pe articole modificarea statutului și după ample discuții, la care iau parte d-nii : *C. P. Georgescu*, *Petre Ioan*, *Vasilco*, *Ionel Pop*, *Philipovicz*, *Căpitan Călugăru*, *Vasiliu Cernăuți*, *Nedici*, *Rosetti Bălănescu* și alții, se admite în unanimitate modificările statutului în redactarea conținută în exemplarul semnat, care va fi publicat într'un număr viitor al Revistei.

D. *Dr. Costinescu* dă cetire unui rezumat al propunerilor de modificare a legii de vânătoare, centralizate la Uniune și parte publicate în diverse numere ale Revistei pe 1932.

PROPUNERI FACUTE PENTRU MODIFICAREA LEGEI DE VANATOARE

1) Unanimitatea reclamă măsuri drastice legale pentru stârpirea câinilor vagabonzi. Mijloace preconizate : Taxe și amenzi progresive ; Dreptul de împușcarea câinilor liberi pe teren, neprevăzuți cu

jueul reglementar ; obligațiunea stârpirei câinilor contravenienți de către jandarmi, paznici, vânători.

2) Chestiunea comasării terenurilor formează obiectul a multor propuneri, unele în cadrul legilor de azi, altele împietând asupra libertății de a dispune de proprietatea vânătoarească fără limită.

3) Comunele să fie obligate să arendeze terenurile, sau să ia măsuri ca să rămână realmente terenuri de rezervă a vânatului, asigurând totodată paza contra braconajului.

4) Termenele de arendare să fie fixate pe minimum 10 ani, cu stabilirea unui inventar care prevede lucrările de amenajare și de vânat.

5) Datele de arendare ale terenurilor să coincidă pe regiuni, astfel ca noile arendări să se facă deodată.

6) Fiecare domeniu de vânătoare să fie obligat a avea efectiv un brigadier de vânătoare calificat pentru maximum 5000 hectare.

7) Inspectorii de vânătoare să fie salariați și cu răspundere.

8) Admiterea la dreptul de permis de vânătoare numai după trecerea unui examen de vânat.

9) Instrucția vânătoarească să fie obligatorie în toate școlile de silvicultură și agricultură.

10) Vânzarea vânatului viu obligator din terenurile care au prisos.

11) Asprirea pedepselor, simplificarea procedurilor, imputernicirea paznicilor autorizați de a instrumenta ca organe de poliție vânătoarească.

12) Vânzarea munițiilor de vânătoare să nu se poată face decât prin organizațiile vânătoarești.

D. *Stoichița*, inspectorul general de vânătoare pentru întreaga țară după ce mulțumește Adunării de a-l fi ales cu mare majoritate în consiliul de administrație, schițează un întreg program de înfăptuiri ; iar pentru a se edifica la fața locului asupra situațiunei vânătoarei, asupra doleanțelor și dezideratelor vânătorilor, va întreprinde un turneu de investigație în centrele mai importante vânătoarești din țară.

Documentat asupra realităților, va întocmi raportul său în vederea modificărilor de introdus în lege, a măsurilor administrative și polițienești de luat pentru asigurarea prosperității vânatului.

D. *Dr. Costinescu* încheie seria cuvântărilor, exprimând încă odată mulțumirea ce resimte, constatând unitatea de sentimente și de vederi, cari animă pe toți membrii Uniunii. Criza fiind înlăturată, corporația noastră vânătoarească va putea merge sigur cu forțe unite către țelurile ei.

La ora 20, d. președinte declară lucrările Adunării Generale Ordinare închise.

Drept care s'a încheiat prezentul Proces-Verbal astăzi 26 Februarie 1933.

Președinte Adunării Generale
(ss) NICOLAE RACOTTA

Secretar General
(ss) Colonel ALEX. DIMITRESCU

Uniunea Generală a Vânătorilor roagă insistent Societățile afiliate și pe d-nii membri, cari sunt în întârziere, să binevoiască a achita cotizațiunile pe anul trecut 1932.

D e b u t

de BRATESCU-VOINEȘTI

Nu mi s'a întâmplat niciodată să aud, din gura vreunuia din numeroșii mei prieteni vânători, mărturisirea dibăciei sale, din vremea debuturilor lui în cariera de vânător.

Dimpotrivă din povestirile lor reese că s'au născut Nemrozi desăvârșiți.

Eu nu mă sfiesc să mărturisesc cum m'am făcut de râs la prima mea încercare de a trage în sbor.

Intr'o toamnă, pe când mă țineam după sturzii și mierlele din via noastră de lângă Târgoviște, un coleg de liceu, neamț de origină, care, deși băiat numai de 15 ani ca și mine, trecuse dela vânatul pe cracă la vânatul în sbor, mă invită să-l însoțesc la vânatul de sitari cu câinele.

L'am însoțit. Pe vremea aceea zăvoalele Ialomiței mișunau toamna de sitari.

A împușcat câțiva ; m'a invitat și pe mine să trag, pe când câinele sta în aret, dar n'am apucat să trag în niciunul : până să prind de veste să ochiesc, sitarul dispărea în frunzișul zăvoiiului. Ba, văzând cu câtă stângăcie mânuiam arma, prietenul, de frică să nu-l împușc, m'a rugat să scot cartușele, zicându-mi :

— E adevărat că sitarul e greu de împușcat. Trebuie să începi trasul în sbor cu un vânat mai ușor de împușcat. La primăvară, în vacanța Paștelui, vin cârsteii. Să începi întâi cu cârstei, pe urmă la vară cu prepelițele și la toamna viitoare ai să poți trage și în sitari.

Și așa, în vacanța Paștelui, împrumutând câinele unui spîter, am pornit într'o dimineată să împușc cârsteii, al căror strigăt ciudat, ca hârâitul întoarcerii unui ceasornic de perete, se auzea în tăcerea serei, venind din livezile de peste gârlă.

Nu după multă căutare câinele rămase în aret lângă un stuf de papură. M'apropiai grăbit și, văzând că la câțiva pași de mine sta, rezemat în bătă, un țaran înalt și spătos, mă bucuram că aveam și cine să mă admire.

Forțat de câine, cârsteiul săltă la cinci-șase pași de mine. Intind pușca, trag, dar cârsteiul își urmează sborul, viu-nevătămat.

Țăranul de colo :

— Scăââart !

Vă puteți închipui umilirea și ciuda mea. Am vrut să-i zic ceva ; dar m'am uitat la el : mare și spătos și mai avea și gogeamite bătă în mână. Aveam și eu pușca, dar nici prin gând nu mi-ar fi trecut c'ași fi putut-o întrebuința ca armă de apărare. M'am mulțumit să mă fac că n'am auzit și am pornit-o după cârstei.

Între mine și locul unde se lăsase era o viroagă de apă adâncă. Nu puteam trece, trebuia să fac un înconjur. Câinele trecuse și-l descoperise. Până să fac eu înconjurul, cârsteiul sbură și se întoarse exact în locul de unde îl ridicasem. Imi ziceam : „a râs el de mine, dar acum are să vază el“. Am scos două cartușe, le-am clătinat lângă ureche, ca să mă asigur că sunt încărcate cu alice potrivite, le-am băgat în pușcă și am pornit-o grăbit spre câinele, care ajuns înaintea mea sta în aret. După câțiva vreme cârsteiul iar se ridică : fâl-fâl-fâl, prosteste, cum sboară cârsteiul, să-l fi nemerit dând cu un reteveiu de-a asvârlita.

Intind pușca : poc ! cu țeava din dreapta, poc ! cu țeava din stânga, — dar el se duce, parcă i-ași fi adăogat încă o pereche de aripi.

Țăranul de colo :

— Scăââart !

Imi venea să înnebunesc de rușine și de necaz.

Și constatând că el se găsea dincolo de viroagă, după ce mă depărtai, îl înjurai.

El întâi a râs cu hohote, un râs gros de om sănătos și bun ; pe urmă zice :

— Mă înjurași, hai ? brânzoiiule. Fecior de negustor ești tu ?

Și după ce mi-a propus să fac cu pușca o întrebuințare neobișnuită și foarte incomodă, m'a înjurat și el pe mine, dar nu de lucruri sfinte.

Centre de cultură cinegetică

(Parcuri naționale de vânătoare)

de Inginer silvic EMIL CAMPEANU

Actuala noastră Lege a Vânătorului, de care din multe puncte de vedere putem fi mândri și care ca teorie și principii prezintă norme și prevederi care au stârnit admirația și altor țări mai înaintate decât noi în ceea ce privește cultul cinegetic, — suferă de boala celor mai multe legi moderne ale țării noastre, — nu reușește în practică. Cu alte cuvinte frumoasele idei și bunele intențiuni ale legiuitorului aplicate pe teren așa cum s'au aplicat și mai ales de către cine s'au aplicat — n'au dat rezultatele dorite, deși timpul de încercare a trecut de un deceniu.

Lipsa de spațiu nu-mi permite discutarea tuturor cauzelor cărora se datorește insuccesul Legii numite pentru Protecția vânătorului, cred însă decamdată că sunt în asentimentul tuturor adevăraților cunoscători când afirm că dacă cei ce au aplicat-o timp de un deceniu, azi mâine biata noastră lege n'o să mai aibă ce proteja.

Pentru că 90% din pădurile noastre, atât de propprii culturii cinegetice și 95% a câmpiilor mănoase și fertile sunt azi aproape sau complet secătuite de vânat.

Afirm aceasta în deplină cunotință de cauză și cred că nici în rândurile celor mai optimiști co-interesați ai actualei rânduiei vânătoarești, nu se vor găsi mulți care să mă contrazică, pentru că îmi este din nenorocire, foarte ușor a dovedi că ceea ce spun este tristul adevăr.

I-l confirmă nu numai strigătele de alarmă ce se aud tot mai des din toate colțurile țării, ci și măsurile prohibitive excepționale pe care cu lămânarea la degete se pripește oficialitatea a le ordona.

Cine crede în eficacitatea acestor măsuri, — să creadă, mult și bine. Eu nu le critic, dar nici nu cred în mirajuri.

Pentru că dacă vrei să ai vânat, stimabilul meu domn „vânător emerit“ și deci dirigitor cinegetic în România, — înainte de toate trebuie să-l cultivi.

Căci numai prin ocrotirea stocului existent — mai ales când n'ai stoc existent — nu vom ajunge la un contingent satisfăcător de vânat, or cât de lungă ar fi durată opriturilor sau a feluritelor măsuri prohibitive de pe urma cărora — și în lipsa unor soluții mai fericite — se speră azi la o adevărată invazie de lighioane utile, în meleagurile sterpe.

Vânatul nostru expus inamicilor naturali și în ciuda opriturilor, persecuției umane, ajutată de mijloace perfecționate de distrugere prin care este urmărit până în refugiul celor mai tainice ascunzișuri — are nevoie azi mai mult ca or când, nu numai de ocrotire, ci în primul rând de un ajutor omenesc pozitiv, adică de cultivare.

Vânatul trebuie cultivat cu pricepere, selecționat cu îngrijire, colonizat artificial în cea mai largă măsură până la obținerea unui stoc normal caracteristic fiecăruui teren și abia atunci fiind admisibilă recoltarea, adică vânătoarea, în proporții admisibile, — activitate la desfășurarea căreia într'adevăr își au un rol foarte potrivit numeroasele prevederi moderne ale legii noastre.

În țările unde vânatul și vânătoarea au avut și au un cult de o importanță economică și morală covârșitoare și care se pot mândri în permanență cu stocuri impresionante de vânat recoltabil, — vânatul a fost cultivat, intens, rațional și permanent, din moment ce s'a observat că natura singură nu'l mai poate produce în măsură suficientă, — or care ar fi fost măsurile de ocrotire luate.

A fost cultivat atât de către marii proprietari, latifundiarrii aristocrați care s'au datat acestui cult din tată în fiu, cât și de către Stat, în pădurile sale proprii acestui scop, — dovedindu-se în scurt timp, că această ramură de cultură, condusă și exploatată în mod rațional, produce proprietarului nu numai cele mai ademenitoare satisfacții morale, ci și un câștig material însemnat.

Astfel latifundiile aristocraților și în ultimele decenii numeroase păduri ale Statului din Germania, Austria și Ungaria, au devenit adevărate centre de cultură cinegetică, pepiniere bogate în vânat de unde se recoltau nu numai piesele și trofeecele cele mai prețioase și cu renume mondial ci ceea ce din punct de vedere vânătoresc este cu mult mai important, — de unde se puteau popula sau repopula prin migrațiune pe cale naturală sau prin cumpărări și colonizări pe cale artificială, teritorii numeroase secătuite prin lipsa de interes sau neglijența și nepriceperea proprietarilor.

Latifundiile și proprietățile îngrijite rațional ale Statului erau însă nu numai centre permanente de cultură și izvoare de aprovizionare sau regenerare, ci erau adevărate focare de propagandă și experimentare, unde știința și progresele ei erau experimentate în natură și de unde foloasele practice erau răspândite nu numai celor favorizați de soartă, ci prin publicațiuni, dări de seamă și cursuri ținute la școlile de silvicultură și agricultură, erau răspândite în măsura cea mai largă printre rândurile celor interesați sau chemați a le cunoaște, astfel că aportul lor moral și educativ era poate mai însemnat decât acel economic sau material.

Spre a oferi cetitorilor o aproximativă posibilitate de a deduce până la ce grad de intensitate au ajuns pe vremuri latifundiile și Statul în ceea ce privește cultura și recoltarea vânătorului și mai ales pentru a putea înțelege în ce grad de sărăcie ne găsim noi în prezent, fie-mi permis a înșira unele rezultate anuale obținute în preajma războiului în câteva din aceste domenii situate în fosta Ungarie și chiar și în Ardeal sau Banat.

Astfel vedem că s'au vânat, respectiv ucis: (vezi tabloul).

Considerând că nu am înșirat nici a zecea parte din totalul domeniilor care în fosta Ungarie se în-deletniceau cu cultura intensă a vânătorului și având în vedere că vânatul împușcat nu reprezintă de cât numai stocul ce normal este permis a se recolta, fără periclitarea contingentului de prăsilă și acel destinat vânzării pentru colonizări, ne putem da seama ce înseamnă cultură vânătoarească rațională, la ce beneficii poate conta un proprietar de teren bine îngrijit și ce importanță economică poate reprezenta vânatul într'o țară un-

de natura și Dumnezeu a dat tot, urmând ca oamenii să fie la înălțimea dărniciilor acestora.

Fericita noastră Românie Mare, a moștenit odată cu înfăptuirea Idealului Național, o covârșitoare parte din aceste latifundii în Ardeal și Banat, cu o bogată faună cinegetică, a căror majoritate, împreună cu toate instalațiile a devenit proprietatea Statului prin aplicarea Reformei Agrare.

Ce a rămas până astăzi din ele, este mai bine să nu discutăm. Căci nimic n'ar putea fi mai penibil pentru bietul nostru Stat, sau organele cărora acesta și-a încredințat administrarea bunurilor sale, decât dacă ar trebui să răspundă acum prompt și sincer la întrebarea: În ce stare ai moștenit pădurile din teritoriile alipite în 1919, cum le-ai gospodărit din punct de vedere cinegetic și în ce hal sunt ele acum?

Fără a căuta însă cauzele și vinovățiile, trebuie acum și este timpul suprem să refacem ceea ce în ultimii 14 ani s'a prăpădit.

Centrele de cultură a vânatului trebuiesc refăcute de către Stat, moștenitorul pădurilor latifundiare, singurul proprietar de azi capabil să acționeze util și fără mari investiții și la drept vorbind singurul căruia îi incumbă din toate punctele de vedere economice, morale și culturale această datorie!

A nu înțelege și a zăbovi în admiterea acestui lucru, înseamnă a nu fi binemeritat de la soarte, a ne declara incapabili de a beneficia de dărnicia soartei, sau a semna cel mai penibil certificat de pauperitate în ceea ce privește administrarea unor bogății naționale la care am aspirat veacuri întregi, pe care le-am câștigat cu cele mai costisitoare sacrificii și pe care dobândindu-le într'o stare înfloritoare, așteptăm de la bunul Dumnezeu și darnica natură să ni le gospodărească ad infinit, fără ca noi să mai contribuim cu știință, muncă și pricepere, dacă nu tocmai pentru progresul lor, dar cel puțin pentru menținerea lor la nivelul de productivitate în care le-am preluat.

Iată de ce nu mai avem nici un moment de pierdut și este azi datoria fiecărui vânător cinstit, altruist și conștient și a fiecărui silvicultor devotat carierei și pădurei, să pretindă refacerea faunei codrilor noștri secătuți, prin reînființarea centrelor de cultură cinegetică sau a parcurilor de vânătoare depopulate, datorită căreia Statul este nu numai obligat să o îndeplinească, dar pe care în împrejurările de azi numai el o poate executa pentru că:

Statul are terenurile respective pădurile cele mai proprii. Are la dispoziție fără plus de cheltuieli personal cu vocațiune și cultivat în meserie, disciplinat și responsabil, de care se poate servi tot așa de bine ca fostul latifundiar care a întrebuințat aceiași specialiști. Are în calitate de proprietar neperitor posibilitatea să investească micile capitaluri necesare începutului, având asigurarea că în cel mai scurt timp își poate recupera cheltuielile. Inițiativa și activitatea amatorilor și particularilor care au arendat terenuri convenabile pentru a le „repopula“, — timp de 10 ani au dat cel mai penibil fiasco, nu numai în ceea ce privește veniturile Statului ci mai ales în ceea ce privește „repopulările“ și „regenerările“ comise și necomise.

Chiar dacă o lege nu ar putea constrânge, după cum ar trebui de fapt să o facă, pe proprietarii pă-

durilor supuse Regimului Silvic, să-și cultive vânatul în mod rațional asigurându-și perpetuarea lui, — noua Lege a Vânatului (căci sperăm o nouă lege) va trebui să prevadă neapărat pentru pădurile Statului, refacerea faunei cinegetice și în consecință primul pas pentru realizarea acestei prevederi: înființarea unor Centre de Cultură Cinegetică sau Parcuri Naționale de Vânătoare.

Referitor la menirea și funcționarea acestora îmi permit a face următoarele propuneri:

1) Deocamdată să se aleagă din fiecare Direcțiune Silvică 1—2 păduri, complexe de păduri sau Ocoale Silvice, dintre cele mai proprii pentru cultura anumitor specii de vânat, de preferință foste latifundii sau păduri în care în trecut s'au făcut culturi cinegetice și actual ar mai exista instalații, personal cu practică și ceva sămânță de vânat.

2) Având în vedere scopul bine definit ce se urmărește, să se întocmească un plan de amenajament respective de cultură cinegetică, în care să se prevadă potrivit locului și posibilității materiale existente tot ceea ce este de făcut și de realizat într'o anumită perioadă, care poate varia după scop, teren și condițiuni actuale date, de la 5 la 10 ani.

3) Să se prevadă și să se urmărească cu asiduitate prin toate mijloacele cu care omul și știința poate ajuta natura, creșterea, cultura, selecționarea și ocrotirea vânatului, făcându-se toate instalațiunile și executându-se toate lucrările economice realizabile, pentru a spori, hrăni, ocroti și înmulți vânatul în cel mai mare grad de intensitate.

4) Să se fixeze, urmărească și controleze cu strictețe ca în tot timpul primei perioade și până când numărul vânatului nu s'a ridicat la cel fixat prin amenajament, să nu se vâneze absolut nici un fel de vânat util ci numai răpitoare în măsura și modul indicat de amenajament.

În același timp și în mod treptat să se înființeze remize, terenuri de hrană adăposturi și instalațiuni de prindere a vânatului, necesare scopului de a prinde și transporta vânatul, pentru alte centre.

Toate aceste prevederi care vor forma un plan de acțiune executat cu sfîntenie de către personalul silvic al Statului trebuie să asigure realizarea scopului inițial și anume ca la finea primului period Centrul de Cultură să fie complet populat în așa măsură ca să fie capabil să furnizeze vânat din toate speciile indicate pentru înființarea de noi Centre, să poată executa comenzi justificate pentru alte Ocoale și în măsură admisibilă să satisfacă eventualele cereri particulare necesare populației, cultivei sau regenerării a cât mai multe teritorii azi sărăcite.

Admițând adaptarea unor planuri de acțiune în sensul celor de mai sus expuse, sau — honny soi qui mal y pense — adoptând un plan quinquenal cinegetic pentru fiecare centru înființabil, s'ar putea garanta fără riscuri materiale sau morale că cel puțin în ceea ce privește vânatul mic, să avem în acest timp nu numai 10—20 de Centre de Cultură bine înzestrate ci și posibilitatea ca în următorii cinci ani numărul acestora să se tripleze, iar aspectul întreg al unor păduri azi într'o stare tristă de sărăcie să fie șimbat cu desăvârșire.

Este inadmisibil ca azi când chiar și Sovietele s'au trezit la realitatea importanței economice și sociale a vânătoarei și în consecință după 15 ani de debandadă și chaos vânătoresc au făcut apel la vechii silvicultori și profesori ai Academiei de Sil-

vicultură din Petrograd, ca să preia și să organizeze cultura vânatului conform normelor din trecut și a posibilităților oferite de întinsele păduri comunizate, — noi să mai tatonăm și băjbâim în întunec, fără nici o muncă pozitivă sănătoasă și să ne obișnuim a ne vedea pădurile depopulate pe întinderi enorme, sau să mai continuăm a ne camufla în dosul articolului..... din actuala Lege, portită byzantină, utilizarea căreia convinge chiar și pe cei mai naivi idealisti că egoistii arendași a celor câteva păduri de Stat în care a mai rămas o rară brumă de vânat, nu-și vor sacrifica energia și banul pe altarul unei culturi intense și desinteresate.

Căci care altă soluție ar putea oare rezolva azi problema atât de actuală a unei raționale și intense gospodării cinegetice ?

Unde am găsi oare azi Maecenatii vânatului, care să deschidă punga și să se dedice unei culturi în interes comun în așa măsură, ca rezultatul activității lor să asigure prosperarea nu numai a terenului propriu ci și a întregii țări ?

Cine și când are să furnizeze vânat de prăsilă enormelor întinderi de păduri nepopulate de pretutindeni ?

Și dacă este adevărată de exemplu versiunea din jurnale că Germania ne oferă un important stoc de vânat nobil (și prin aceasta o binemeritată lecție de importanța culturii cinegetice) — în schimb de cereale, care unde și cui și cu ce speranțe s'ar putea distribui aceste viitoare trofee ?

Cred că nu există nici un vânător conștient care să creadă în generația spontană cinegetică, în înmulțirea dela sine a vânatului sau în mirajul unei invazii de vânat util în pădurile Munteniei, — fără concursul efectiv al crescătorilor conștienți, a unei legi care să prevadă înainte de toate modalitatea utilă și practică a repopulării și abia în urmă ocrotirea stocului existent sau normal necesar și formele polițienești necesare pentru exercitarea dreptului de a vâna.

A ajuns cuțitul la os. La osul vânatului. În ciuda unor bombastice dări de seamă care vorbesc numai de încasările de milioane (partea Statului) dar omit a prezenta o statistică fidelă a faunei — în ciuda tuturor reclamelor fotogenice și chiar și a frumosului rezultat obținut la Lipsca mai anii trecuți.

E timpul să spargem ghița și e timpul mai ales să renunțăm dela o vreme la preceptele și obiceiurile moștenite dela strămoșii noștri greci și dela foștii noștri stăpâni turci, căci din punct de vedere cinegetic să ne ferească Dumnezeu să ajungem pe urma lor.

Este jenant, dar din acest punct de vedere mai convenabil, să imităm întrucât ne este posibil pe foștii noștri dușmani nemți, dela care avem ce învăța.

Drept care semnez prezentul articol scris în ziua de anul nou, dată la care s'a oprit vânătoarea epurilor din cauza că acum un an nimeni nu s'a gândit să-i ocrotească.

Vulturii

Grup dermoplastic (Muzăul de vânătoare)

Inchinare vânătoarească

de MOLDAV

Bilanțul cultural vânătoarească 1932 înseamnă o etapă cu mult mai bogată, față de anii precedenți.

Nepăsarea și neîncrederea în puterea de manifestare a vânătorimeii române au fost desmințite de fapte. Până și cele mai sceptice cercuri iau parte activă la defrișarea drumului nou, pe care vânătoarea va ajunge la ținta dorită.

Zilnic noi forțe culturale pe tărâmul cynegetic intră în rânduri, aducând gândiri proaspete, observațiuni originale, argumentații solide, expresiuni sprintene.

Din concursul acestor contribuții va rezulta așezarea noilor temeuri a vânătoarei românești, iar mediul va fi câștigat, îmboldirea către mai multă corectitudine, către mai multă obiectivitate.

Intre curentele de concepție și obișnuințele potrivnice înrădăcinate se produc ciocniri, cu scăpări violente; dar lucrul este firesc, nu e dat să îspăimânte pe nimeni, nici nu-i îngăduit să desarmeze pe cineva, căci până la urmă curentele interesate cu substrat personal vor fi înfrânte.

Aceste reflexii î-mi sunt insuflate de atitudinea senină, desinteresată dar înfăptuitoare și pilduitoare a unui grupuleț vânătoarească, răslețit într'un colțșor periferic al țării.

Nici natură inspiratoare de generoase avânturi, nici bogăție în vânat ametoare de vaste orizonturi cynegetice, nu au destinat acest colț de țară să fie o stea îndrumătoare în vâltoarea de azi a vânătorimii românești, ci doar prezența întâmplătoare a unui suflet de *Vânător* acolo, care în pofida tuturor momelilor, luminează calea cea dreaptă, fără șovăiri către mulțumiri egoiste.

Nu intră în obișnuințele mele, porniri apoiogetice, nici persoana, asupra căreia î-mi îndrept prezența închinare vânătoarească, nu a râvnit vreodată să fie pusă în vedetă, sunt însă deplin convins că aduc un serviciu real tineretului românesc

în formație, dacă le dau ca exemplu demn de imitat o personalitate fizică, ci nu un tip imaginar.

Ani dearândul domnul C. Rosetti-Bălănescu, ori de unde se afla, oricare ar fi fost împrejurările zilei, n'a coborât un moment rodnică sa activitate culturală la considerente personale, dinpotrivă și-a pus mintea luminată, solida sa cultură, sufletul întreg în serviciul creării mediului vânătoarească român, așa cum e de dorit să fie.

Să mă ierte retrusul nostru camarad, dacă abia cunoscându-l personal, abuzez de ființa și numele domniei sale; dar față de atâția, cari bat toba mare, reclamând aplause, socot că este o datorie de a îmbia privirile tuturor către ceace e demn de imitat, ci nu către ceace țipă după admirație de gură cască.

Cu colaboratori aleși, în primul rând aflându-se Căpitanul I. Iacobi, domnul Maior C. Rosetti-Bălănescu, dă la iveală „Almanahul Vânătorului pe 1933“.

În limita mijloacelor materiale, pe care o desemnează însuși numărul restrâns al cetitorilor la noi, lucrarea prezintă toată gama literaturii cynegetice, capabilă a fi gustată de cât mai mulți vânători cetitori.

Caracteristica ce se desprinde, după modesta mea apreciere, este continuarea cruciadei, pe care a întreprins-o autorul, în vederea formării spiritului de ocrotire a vânatului și a ridicării nivelului sufletesc a vânătorului.

Plăcut, cuprinzător, instructiv, înălțător, conținutul este demn de savurat.

Spre știință, termin, înscriind aci dedicația autorului către Uniunea Generală și pe care o recomand tuturor ca un crez vânătoarească exprimat în cuvinte lapidare „Spre aceleași țeluri de mai bine — gând în gând și cot la cot“ (Maior C. Rosetti-Bălănescu).

Contribuțiuni referitoare la ocrotirea vânatului

de N. ȚENOVICI

Preocupați de împrumutarea progresivă a vânatului, în special iepurii, în pădurile și câmpiile țării noastre, socotesc necesar să încerc să contribuim cu rândurile de față, la ameliorarea unui rău existent, care nu numai că dăinuiește însă se agravează văzând cu ochii.

Rezultatele vânătorilor cu gonaci din acest an, au marcat un salt simțitor în împrumutarea vânatului, situație care ne pune pe gânduri și ne îndeamnă să căutăm soluții de remediere cât mai grabnice și mai eficiente.

Critici sunt: destui și vinovații sunt căutați peste tot, în special printre cei ce nu se pot apăra.

Majoritatea scriitorilor vânători aruncă râul pe seama câinilor ciobănești, alții pe seama animalelor și păsărilor răpitoare, etc. etc.

Imi pare curios acest fel de a vedea și cu atât mai curios, cu cât trecutul ne lămurește perfect asupra acestei situații.

Câini vagabonzi și câini ciobănești, au existat în trecut în număr mult mai mare ca azi, când holdele hrăneau turme imense de oi, angajate să pășuneze pe marile proprietăți și când în special agricultura se făcea pe o scară mai puțin întinsă și mai puțin rațională, iar creșterea vitelor constituia o mare avuție națională.

Animalele de pradă și păsările răpitoare abundau în acele timpuri în păduri și pe câmpii și cu toate acestea, exista vânat mult și din belșug peste tot.

Aceste constatări, ne duc la concluzia că, vânatul principal al distrugerii vânatului util este în primul rând omul și acesta, lucrând fie individual fie colectiv.

După război în special, au invadat în țară un mare număr de arme de vânătoare, care au ajuns în mâinile tuturor.

Mijlocul de distrugere arma fiind la dispoziția omului, a avut ca rezultat situația critică în care se găsește vânatul astăzi.

Teoria de mai sus, încerc să o concretizez mai jos prin fapte:

Acum câțiva ani, trecând întâmplător printr-o comună din jurul Balșului, am văzut la un singur țaran, atârnat pe prispa casei două legături cu piei de iepure.

Cum numărul pieilor erea extrem de mare, (circa 150 bucăți) curiozitatea m'a făcut să întreb, dacă săteanul ce locuia în acea casă era vânător.

Mi s'a răspuns afirmativ, iar cel întrebat, mi-a mai spus că mai sunt în sat și alți vânători, care au tot atâtea piei de iepure pe care-i vânează zilnic după ogoarele și miriștiile din jurul satului.

Toți acești vânători, distrugători de vânat, aveau permise de vânătoare în regulă.

Tot acum câțiva ani, la una din vânătorile noastre cu gonaci, în pădurea Calopărul județul Dolj, am întâlnit un paznic de vânătoare, al unei societăți streine, care avea arendat terenul din jurul pădurei. Paznicul avea pușca de vânătoare și permisul respectiv.

Întrebându-l dacă este vânat pe terenul lor, mi-a afirmat că el singur a împușcat în toamna aceia peste 90 iepuri la picior.

Exemplele de mai sus sunt foarte numeroase și evidențiază în mod precis, căror cauze se datorează, împrumutarea vânatului.

Constatările, deși dureroase, nu au nici-o valoare dacă nu căutăm soluții practice de îndreptare.

Soluțiile trebuie să pornească tot de sus, dela organul superior, singur în măsură să le impună cu ajutorul legii și regulamentului ce va elabora.

Pentru legiuitor chestiunea trebuie scindată în două:

Primul grup de măsuri trebuie să se raporte la acțiuni ce intră în sarcina Direcției Vânătoarei, iar altă serie de măsuri trebuie impusă societăților de vânătoare și membrilor lor.

A. — *Măsurile ce trebuie luate de Direcția Vânătoarei și care depind exclusiv de această autoritate ar fi următoarele:*

1. — Din suprafața terenurilor de vânătoare, păduri și câmpii, care se găsesc într'un județ oarecare, trebuie oprit de către Stat o proporție de 1/4 ca loc de refugiu al vânatului.

Pădurile vor avea în jurul lor și câmpie, pe o rază de circa 2—5 km.

Aceste suprafețe, ținute sub o pază strictă și riguroasă, nu vor fi arendate ci vor rămâne la dispoziția statului, fie în mod permanent, fie prin rotație de minimum 10 ani. Vânătoarea în aceste locuri de refugiu, trebuie oprită în mod desăvârșit, iar sancțiunile aplicate infractorilor să fie majore la maximum.

Terenurile aflate în această categorie nu trebuie masate la un loc ci distribuite în mod proporțional, pe întreaga zonă a județului respectiv.

În felul acesta, Statul ar fi principalul ocrotitor al vânatului și opera ce va realiza va da rezultate imediate în interesul economiei naționale.

Deficitul bănesc momentan ce ar rezulta din aplicarea măsurii de ocrotire arătat mai sus, nu trebuie discutat, atunci când se urmărește realizarea unei opere de interes.

Dacă la început s'ar înregistra oarecare deficite la încasări, Statul va fi în câștig mai târziu, având siguranța că va putea arenda pe viitor, terenurile sale bogate în vânat, pe prețuri din ce în ce mai mari. Nu tot așa s'ar întâmpla, dacă din dorința unui câștig imediat, ar lăsa să se secătuiască pădurile și câmpiile de vânat, cari sărăcite, nu le va mai lua nimeni în arendă sau le va lua pe prețuri extrem de mici.

În prezent este just că legea prevede ca din fie care pădure, arendașii respectivi să fie obligați să rezerve 1/4 din suprafață, ca refugiu al vânatului, iar aceste porțiuni să nu se bată.

Dispoziția deși bună în aparență totuși, nu dă rezultate practice din următoarele motive:

a) La pădurile mici, este foarte greu să se respecte această obligațiune în mod riguros iar porțiunile ce rămân nebatute, sunt prea neînsemnate ca întindere, ca să poată folosi la înmulțirea vânatului.

b) La pădurile mari, în regulă generală se rezervă ca loc de refugiu, tocmai părțile sărace în vânat, unde iepurii în special, nu găsesc nici hrană și nici adăposturi prielnice reproducției și dezvoltării lor.

Din această cauză, la vânătorile cu gonaci cari se fac în aceste păduri, deși se respectă teoretic legea, totuși în realitate — este adus la bătaie întregul vânat existent în pădure și nu rămâne pen-

tru reproducție în anul viitor, decât vânatul care se întoarce în spatele hăitașilor, cel ce trece pe lângă și cel ce scapă vânătorilor.

Este delă sine înțeles, că procentul iepurilor scăpați, este cu atât mai mic cu cât bătăile se fac mai scurte iar vânătorii sunt buni trăgători.

Ca o ultimă și edificatoare argumentare că sistemul de mai sus preconizat de actuala lege este defectos, o dovedește starea în continuă descreștere a vânatului, care nu se poate remedia, dacă și în viitor ne vom menține la actualul sistem iar statul nu va consimți la propunerea arătată mai sus la acest capitol.

2. — Tot în grija Direcției Vânătoarei trebuie să cadă și obligațiunea regenerării vânatului, făcând încrucișeri din regiuni diferite, în terenurile oprite pentru ocrotirea lui.

Această autoritate dispune de fonduri și poate face operația de mai sus în mod rațional și metodic, tot în interesul înmulțirii tuturor speciilor de vânat util.

În felul acesta, s'ar putea înființa crescătoria de fazani în vechiul Regat, menajându-se înmulțirea lor în condițiuni excelente.

Interesul Statului nu trebuie să se mărginească numai la protecțiunea vânatului existent ci la repopularea de varietăți streine cărora climatul țării noastre le este prielnic.

3. — Terenurile rămase disponibile pentru arendat, trebuie supuse următoarelor restricțiuni :

a) Proprietățile particulare, mai mici de 100 hectare, să fie arendate prin grija comunelor rurale, ca și până acum.

Din aceste proprietăți, să facă excepție terenurile proprietarilor care sunt vânători și au tot interesul să menajeze vânatul ce există pe ele.

Astfel de terenuri, trebuie să rămână la dispoziția proprietarilor lor, care să fie obligați să plătească statului o taxă calculată la hectar.

Numai în cazul că proprietarii nu consimt să plătească taxa, comunele să aibă dreptul să le arendeze în bloc.

b) Arendarea tuturor terenurilor de vânătoare, cu excepțiunea celor dela al. a) trebuie să se facă pe un termen de zece ani cel puțin.

Socotesc necesar acest timp, pentru ca arendașii să poată face îmbunătățirile necesare regenerării și repopulării vânatului și să profite de sacrificiile ce fac.

Arendarea pe termene scurte are ca rezultat, că posesorii unor astfel de terenuri se gândesc numai la exploatarea vânatului și nici decum la regenerarea lui.

c) Arendașii de terenuri de vânătoare, cari au făcut sacrificii materiale cu repopularea și regenerarea vânatului, să fie preferați la data expirării contractului, ca încurajare pentru interesul și munca ce au desfășurat în această direcție.

B. — *Paralel cu acțiunea întreprinsă de Direcția Vânătoarei legea asupra protecției vânatului, ar trebui să cuprindă următoarele obligațiuni pe care să le impună societăților de vânătoare.*

a) Membrii ce alcătuiesc fie care societate, să fie aleși dintre vânătorii corecți, care fac din vânătoare un sport și nicidecum negustorie. În special cei cu tendințe de braconaj sau distrugătorii de vânat să fie îndepărtați.

b) Societățile să fie obligate să impună membrilor, lor următoarele îndatoriri :

1. — Să nu vâneze iepuri la picior în păduri.

2. — Numărul iepurilor la picior, pe câmp des-

chis, să fie limitat la cel mult două bucăți într' o ședință, de fiecare vânător.

3. — Vânătoarea iepurilor la picior, să fie permisă cel mult odată pe săptămână iar ziua o va fixa societatea.

Tot societatea trebuie să determine și terenurile pe care să se permită acest soi de vânat, ținând seama să nu se secătuiască complet anumite regiuni.

4. — Să se menajeze la extrem speciile de vânat al cărui număr s'a împușinat, luându-se dispozițiuni să nu se împuște, chiar atunci când este sezonul prevăzut în permisul de vânătoare.

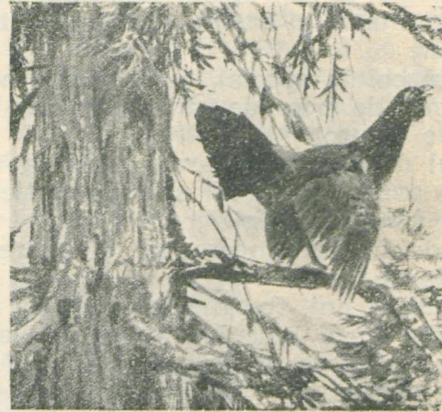
5. — Societățile să fie obligate a păzi vânatul pe terenurile lor, în contra braconierilor, cu ajutorul membrilor vânători și paznicilor, selecționați dintre oamenii corecți.

Paznicii nu trebuie să aibă arme de vânătoare și să nu fie aleși dintre vânători, întrucât aceștia devin adevărații distrugători ai vânatului.

Aplicându-se măsurile de mai sus am convingerea că în scurt timp vom constata o ameliorare radicală a situației actuale, iar vânatul util va repopula terenurile care azi sunt aproape secătuite.

Ca anexe la aceste măsuri pe care le socotesc de primul ordin, se va prevedea și dispozițiuni în legătură cu stârpirea câinilor vagabonzi, limitarea câinilor la turmele de oi și colaborarea tuturor vânătorilor, pentru distrugerea păsărilor și animalelor răpitoare.

Esențialul este ca vânatul să fie protejat prin grija autorităților superioare, iar omul, principalul factor de distrugere să fie mărginit în acțiunile lui.

MUZĂUL DE VÂNĂTOARE DIN PARCUL CAROL

Constitue o delectare pentru orice vânător. În afară de satisfacția estetică, vizitatorul părăsește muzăul nostru încărcat cu un imens bagaj de cunoștințe, câștigat în câte-va ore.

Muzăul este deschis publicului în zilele de Joi și Duminică între orele 9—13.

Lupi la Hoit

Miniatură (Muzăul de vânătoare)

Câinii ciobănești

de LEONIDA VLASSA IERNUT

Ca membru al Uniunii și prin urmare abonat al Revistei Vânătorilor, urmăresc de ani de zile lupta aprigă ce se dă, respective o dăm toți vânătorii, contra câinilor ciobănești și a celor hoinari.

S'a vorbit și mai ales s'a scris mult despre acești dușmani neîmpăcați ai vânatului și va trebui să ridicăm glasul nostru de protest în fiecare zi, până acei chemați nu vor lua măsurile de lipsă pentru remedierea acestui rău extrem de mare pentru vânat.

Însă pot spune că această chestiune aproape că nu a fost tratată de nimeni atât de documentat și cu atâta competență ca din partea d-lui C. S. Ploești, în N-rul 12 din Decembrie 1932 respective Nr. 1 din Ianuarie 1933 la pagina 13 (păcat că nu și-a dat numele întreg).

Citind articolul d-sale în care descrie situația de pe Bărăgan și Dobrogea, îl asigurăm că la fel este și în Transilvania precum și în întreaga Țară.

Din acel articol se poate vedea că autorul a fost martor ocular al goanelor ce le aranjează ciobanii cu câinii lor, în urmărirea și prinderea iepurilor, descrise cu atâta fidelitate încât ne face să trăim citindu-le, adevărate momente de mânie și consternare, contra acestor bestii cari sunt câinii ciobănești, deoarece zilnic ne este dat a asista la astfel de spectacole.

Dar să te pună păcatele să împuști vre-un astfel de câine, că te-a văzut Sfântul... Mai ales dacă ești numai singur în câmp, cum a pățit-o mai anii trecuți vânătorul O Gh. din Iernut, pe care au tăbărit ciobanii cu bătele, încât a fost adus bietul om acasă cu cearșaful.

Un lucru este cert, ciobanii știu că deși ești cu arma în mână, doar n-o să faci moarte de om, și mai cu înjurături mai cu vorbe bune, ci-că „nu trebuia să-mi puști câinele, Domnule etc.“ te înconjoară până ce unul pe la spate te toacă în cap, cum i s'a întâmplat bietului O. Gh. din Iernut.

Și ca să se vadă câte metode întrebuintează ciobanii pentru prinderea iepurilor, o să descriu încă un sistem uzitat în Transilvania.

Deîndată ce obsearvă ciobanii vre-un iepure în culcuș, își mână turma păscând-o înspre el, resfirând-o într'un semicerc, unul sau doi mână turma de dindărăt iar altul se postează în față la o depărtare oarecare cu 1—2 câini legați cu sfoară, astfel ca să fie văzut de iepure. Ori bietul iepure fiind destul de familiarizat cu oile de cele mai multe ori le așteaptă până la 4—5 pași. Acum cel din urma turmei mână oile din extremitățile semicercului înspre centru, iar când acest semicerc viu devine aproape un cerc închis, ciobanul din față dă drumul câinilor și pe el „Dulău“ nu-l lăsa

„Ursu“ ține-l „Frunză“! și bietul iepure într'o clipă e prins de câini sau lovit cu bâta, deoarece de cele mai multe ori nici nu se ridică din cuib fiind zăpăcit de hărmălaia și chiotele ciobanilor și fiindu-i închisă orice cale de scăpare. Acum ciobanul radios îl ridică de urechi sau de picioare, par'că ar vrea să-l cântărească... încă o izbitură la pământ și ciorba cu mămăligă pentru de seară e asigurată... Toată această procedură nu durează mai mult ca 5—10 minute.

Cu toate că suntem perfect convinși toți vânătorii de pagubele imense ce ni le cauzează în vânat câinii ciobanilor și ai plugarilor cari Doamne păzește nu ți-ar eși la câmp fără de câine „să mai prindă din cei șoareci“, stăm cu mâinile în sân și nu luăm nici o măsură.

Vor fi camarazi cari vor zice „dar bine frate, doar ești tu arma în mână, și la pământ cu orice câine găsești la câmp, hoinărind sau fără de lemnul reglementar la grumaz“...

Da! așa este, însă ți-e ușor D-tale vânător dela oraș care poate nu mai dai în veci ochi cu proprietarul câinelui ucis, dar ce ne facem noi vânătorii dela țară cari trebuie să rămânem și să trăim în mijlocul lor?... Chit, că nu ne vor lovi în cap, dar că ne otrăvesc sau ne omoară câinii de vânat asta e sigur, ba te poți aștepta că îți nimicește și a-prinde recolta din câmp dacă nu chiar și casa.... Căci țăranul nu-și uită atât de ușor câinele ucis, am câteva cazuri când și după 5—10 ani îmi re-proșează câte unul, „ehi d-le ce mai câine era acela ce mi-lai împușcat colo pe curmătura dealului, nu l-aș fi dat pe o vacă cu lapte“.

Notez, că ciobanii pentru a se pune la adăpost, aplică la grumazul câinilor câte un lemn respectiv jujeu, dar acesta nu e altceva decât nu fel de „cravată“, scurt, subțire și legat atât de aproape de grumaz că nu îl împiedecă din fugă absolut de loc, dar și acest jujeu nu-l aplică decât atâta cât durează sezonul de vânat, căci atunci se întâlnesc mai des cu vânătorii, în schimb toată primăvara și vara când strâng puii de iepure de pe câmp, cum ai culege ciupercile, nici vorba de jujeu, cică „să se poată scărpinga mai ușor de pureci“.

Acum poftim și împușcă un astfel de câine ce nu are lemnul la grumaz așa cum scrie la lege, că te pomenești dat în judecată și îți cere 2—300 lei despăgubiri...

Inzadar vei spune la judecată că jujeul nu era reglementar, căci ciobanul îți aduce zeci de martori cari jură că „ba avea câinele jujeu pe lege“. Ai pierdut procesul și plătești câinele. Cunoscut când un astfel de câine a fost plătit cu 5000 lei.

Ei, atunci cine să-i ucidă? Cel mai indicat ar fi jandarmul... Dar nu o poate face, cartușele fiindu-i date în seamă și pentru cari trebuie să răspundă, la caz contrar i-se impută în bani. Dre-sează el bietul om câte un proces verbal de contravenție, dar dacă o avea câinele un jujeu numai cât un creion de scris, cu siguranță că ciobanul scapă neamendat, și atunci unde e munca jandarmului? Proces verbal, înregistrat, raport, etc.... ba mai

este și citat pela judecătorie așa că pe urmă îi trece pofta de a mai dresa procese verbale de contravenție.

Nu este altă scăpare decât să se pună o taxă sau un impozit oarecare după orice fel de câine, fie ciobănesc, fie de paza casei sau mai știu eu ce fel de câine... o taxă progresivă așa cum spune d. C. S. dela Ploești și care e perfect destul dacă începe dela una sută lei după primul câine, două sute după al doilea și așa mai departe. Așa cum tu vânător ești obligat a plăti taxele după câinii de vânătoare pe cari demulțorii îi întrebuițezi la câte un sezon de vânat destul de scurt, pentru ce nu s'ar plăti și pentru câinii cari sunt întrebuițați în alt mod.

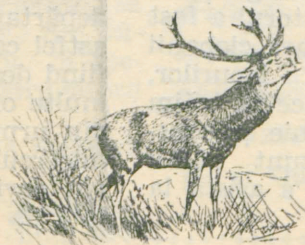
Deasemenea să se reglementeze și numărul câinilor la turme, după numărul oilor sau vitelor, nu cum este uzul de a ține câte 5—6 câini la o turmulă de 100 oi, în ținuturi unde ursul și lupul este cunoscut numai din povești... Nu exagerez de loc când spun, că am văzut 12 câini la o turmă de circa 200 oi. Oare nu ar putea fi destul un câine la suta de oi?...

Și acum să ne întoarcem puțin la taxele după câini, propuse mai sus... Să spunem să nu fie acele progresive, ci numai de câte 100 lei de fiecare câine, și să facem un pic de calcul ca să vedem ce sume considerabile s'ar putea realiza din taxele de câte 100 lei de fiecare câine....

În fiecare oraș, comună sau sat să luăm că ar fi numai câte 100 de câini, de fiecare câte o taxă de una sută lei, ne va da suma de 10.000 lei, acum această sumă înmulțită cu numărul total al orașelor, comunelor și satelor de circa 10.000, nu-i așa că ne va da suma de una sută milioane lei.... Dar să nu fie nici 100 lei taxa după fiecare câine, ci numai 50 lei și atunci vom avea suma de cincizeci milioane....

Oare institutele noastre antirabice așa de puțin ne la număr în proporție cu numărul locuitorilor și întinderea Țării, chiar așa o duc de bine încât nu ar mai avea lipsă și de acești bani... doar știm cu toții greutatea cu cari luptă, în lupta ce o dau contra baccilului pe care tocmai câinii acei nesupuși azi la nici o taxă, îl propagă periclitând viața oamenilor și a animalelor... știm că numărul celor mușcați de câini turbați e așa de mare încât nu mai au loc în aceste institute, dar vitele cari mușcate fiind nu au altă scăpare decât glonțul, nu sunt destule pagube pe capul nostru?... și noi totuși nu luăm nici o măsură ci tolerăm cu o loialitate destul de mare, ca baccili pe cari ni-i împart cu atâta generozitate câinii ce îi întâlnim la fiecare pas să ne cauzeze atâtea pagube și atâtea nenorociri.

Prin urmare, noi vânătorii dela țară cărora zilnic ne este dat a azista la nimicirea vânatului în felul descris, deoarece vânătorilor dela oraș nu le este dat a vedea așa ceva decât doar în sezonul de vânătoare... Cu un strigăt de desnădejde apelăm la cei chemați; a da și a lua măsurile de lipsă pentru ca să ne scape cu un ceas mai de vreme de această pacoste, „CAINII CIOBANEȘTI“.

Lipsa înființării unei societăți a vânătorilor de munte

de S. VULCU

Scopul: ocrotirea vânatului de munte și promovarea intereselor vânătorilor de munte.

Cauzele cari pledează pentru înființarea acestei societăți, sunt multe și variate. Voi arăta câteva, ținând în vedere scopul fixat mai sus.

Trebue să ne recunoaștem o greșeală. Prea mulți dintre vânătorii noștri de munte nu sunt demni de asemenea terenuri. Paza, ocrotirea, sunt noțiuni necunoscute. Singura țintă este exploatarea terenului. Demascarea acestor vânători și eliminarea lor se impune. Aceasta s'ar putea face numai prin societatea proiectată.

Durere, nici în materie de vânătoare nu ne putem emancipa de sub influența politică. Este cert, că s'au făcut multe greșeli în distribuirea terenurilor de munte. Societatea ce urmează să ia ființă, ar putea să-și spună cuvântul hotărâtor în alegerea persoanelor, călăuzită fiind numai de interesele vânatului de munte.

Timpurile neclare de după războiul mondial, multele arme militare, lipsa unei legi severe, mai în urmă nerespectarea legii de vânătoare, mai contribuind la toate acestea și pagubele făcute în iarna 1921/1922 de numeroasele haite de lupi, cari în acea iarnă, ca și în acest an, au invadat codrii noștri, au devastat numeroase terenuri de munte, de vânatul nobil. Or, este știut, că un teren de munte depopulat, se reface numai cu greu, în 8—

10 ani sau chiar mai mult și numai cu multă răbdare și abnegație. Pentru refacerea unui asemenea teren, nu sunt suficiente măsurile de ocrotire dictate de lege și ordonanțe, ci trebuiesc măsuri speciale de ocrotire, cari variază după regiuni și terenuri. Nu se poate ca Direcțiunea Vânătoarei să cunoască necesitățile fiecărei regiuni sau teren, pentru a putea lua măsuri salutare. Asemenea

măsurile de ocrotire ar putea să propună numai societatea proiectată, societate care ar înregistra în mod obligatoriu toți vânătorii de munte.

S'au făcut în anii din urmă multe abuzuri în dauna străinilor, cari au venit să vâneze la noi în țară. Un colonel se plângea în o revistă germană, că a fost primit la vânătoare de cerb în un teren, în care tot timpul cât a stat acolo, nici urmă de cerb nu a văzut. Un alt străin se plângea, că i s'a luat o sumă de bani, de către un vânător de munte, care în urmă a dispărut fără urme. Este știut, că după expoziția din Lipsca, o mulțime de străini ne-a cercetat țara, pentru vânătoare de cerb și urs, aceasta în anul 1930. În anul următor au fost mai puțini, iar în anul 1932, abia un număr neînsemnat. Este cert, că această scădere se atribuie și situației financiare generale, dar nu mai încapă îndoială, că parte din acești vânători nu vor să se mai lase păcăliți. Dacă societatea propusă ar lua ființă, primirea străinilor în terenuri s'ar face numai prin această societate, și natural, numai în terenuri demne, pentru a nu pleca mușafirii nemulțumiți și despuiți de bani. Căci este sigur, potlogăriile unora merg pe socoteala țării și în dauna vânatului românesc.

S'a pus de către d. inspector de vânătoare Dragoș Navrea chestiunea ursului în primul număr al revistei de vânătoare „Carpații” dela Cluj. S'au evidențiat greșitele metode de vânătoare, cari mai iute sau mai târziu vor duce la dispariția ursului. S'a demonstrat cu exemple, că măsurile luate de către Dir. Vânătoare sunt fără efect, dilecvenții au fost achitați de către judecătoria. S'a dovedit că măsurile luate se pot eluda. Așa fiind, găsim, că măsuri radicale și salvatoare pentru urs nu se pot lua din birourile Min. de Domenii, la fel nici metoda lui de vânătoare nu se poate reglementa, în special nu se poate controla, decât de cei ce sunt mereu în contact cu ursul. Dacă mai ținem la acest cavaler al codrilor noștri, de care trebuie să fim mândri, vom pune umăr la umăr pentru a utiliza toate cunoștințele noastre în această materie, pentru salvarea lui.

La noi s'a vorbit prea puțin de cerbul nostru admirat de lumea întreagă, și s'a scris și mai puțin. Că avem acest cerb, meritul nu ne revine nouă. Tenacitatea lui, clima, hrana bună, au făcut minuni, noi însă prea puțin. Câte probleme nu ar trebui puse la punct, câte măsuri nu ar trebui luate, aceasta nu numai în vederea sporirii numărului, dar în special pentru a i se menține și chiar îmbunătăți calitatea? Și aceste măsuri nu se pot propune și controla, decât de totalitatea vânătorilor experți în această materie și direct interesați.

Noi vânătorii de munte ne cunoaștem noi între noi, știm cum administreză terenul unul și altul, — vecinul, avem și interesele noastre, cari sunt și interesele vânatului, noi ne cunoaștem necazurile și bucuriile, ne cunoaștem greșelile și slăbiciunile, tot atâtea chestiuni, pe cari Dir. Vânătoare nu are ocazia să le cunoască. Și măsuri de îndreptare, o mângâiere pentru vânat, nu poate să vină, decât dela asociația propusă.

Repet, lipsa înființării acestei societăți pe țara întreagă, are la bază multe motive și variate. Am arătat câteva principale. Dacă, realizându-se această societate, ar lovi în mulți dintre vânătorii de munte, și poate ar mări bugetul multora la eșite, toate acestea ar fi justificate prin dragostea, ce trebuie să poarte fiecare vânător, vânatu-

lui de sub ocrotirea sa. Cel ce se teme de un control sever și eficace, și un asemenea control, nu mai de noi, de totalitatea noastră se poate face, trebuie să se dea la o parte.

Să nu fiu greșit înțeles. Ținta acestei societăți nu ar fi războirea cu Direcțiunea Vânătoare. Societatea ar fi un organ de complectare, neoficial, un sfătuitor în materie de vânătoare de munte, făcând propuneri, cerând să se ia măsuri, netezând astfel drumul Direcțiunii în măsurile de ocrotire.

Și pentru a nu ne opri la jumătate drum, fac propunere concretă. Sediul societății ar urma să fie un oraș din Ardeal, ca găzduind această provincie cea mai mare parte a vânatului de munte din țară. M'am gândit în început la Brașov, mai apoi la Sibiu, totuși propun acum Clujul.

Inscrierea în această societate ar fi obligatorie pentru toți deținătorii de terenuri de munte, particulari și societăți, sub sancțiunea pierderii terenului.

Mijloacele de întreținere: taxa membrilor și o anumită cotă parte din taxele plătite de vânătorii străini.

Nu încapă îndoială, că această societate ar avea lipsă de o revistă proprie. Și până mijloacele materiale ar îngădui editarea unei asemenea reviste, cred că societatea ar găsi ospitalitate în coloanele revistei „Carpații” redactată în Cluj cu începerea anului 1933, a cărei prim număr, a stârnit admirația celor ce l'au citit.

Restul este chestiune de amănunt, de statute.

Ce are de spus la această propunere onorată Direcțiunea a Vânătoare? Și ce au de spus revistele noastre de vânătoare? Ce au de spus vânătorii de munte? Aceștia din urmă, neavând nimic de ascuns, am credința, că vor aproba.

Nota Redacției: Revista Vânătorilor atrage atențiunea autorului că este organul tuturor doleanțelor vânătorești din România și ca atare stă la dispoziția Vânătorilor de Munte, atât timp cât chestiunile vor fi tratate academic și obiectiv.

Căprioara în România

de Dr. R. I. CALINESU, asistent universitar

CARACTERE. — Căprioara (*Capreolus capreolus* L.) este un animal rumegător care are aproximativ o lungime de 1.15 m. — și o înălțime de 74 cm. Coada sa este extrem de mică (2 cm.). Unii țapi pot atinge, în mod excepțional, dimensiuni și mai mari. Picioarele înalte și subțiri, copitele mici, alungite și ascuțite, gâtul moderat alungit, fac din căprioară un animal elegant. Ochii căprioarei sunt mari și vii. Genele pleoapei superioare sunt foarte lungi. Cornele sunt formate din ramuri puternice și intens perlate. Deobicei ramura princi-

partea de sus a botului sunt de un brun-negru. Laturile capului, în partea dinapoi a ochilor, sunt de un roșu-galben. Bârbia și falca de jos sunt albe. O mică pată albă există pe fiecare latură a buzii superioare. O pată brună ocupă mijlocul buzii inferioare. Fața externă a urechilor este mai închisă ca restul corpului. Iedul este roșcat cu mici pete rotunde, de culoare albă sau galbenă.

În România căprioara este reprezentată printr-o subspecie: *transsylvanicus*. Matschie, 1907, ce se găsește și în toată Europa sud-estică, până

Țap cu blana de iarnă

pală poartă numai două raze. Câteodată coarnele prezintă și unele deformări patologice: raze mai multe ca deobicei, palete formate din raze laterale, perucă, etc.

Dacă deobicei femelele nu au coarne, sunt însă unele capre bătrâne care au câteodată niște cornite scurte.

Părul căprioarei este des, neted și lins. Lungimea sa variază cu anotimpul, vara fiind mai scurt, iarna mai lung.

Cât privește culoarea, picioarele dinainte și dinapoi, spinarea și laturile, sunt de un roșiatic închis în timpul verii și cenușiu-brun în timpul iernii. Pântecul și fața internă a membrilor sunt întotdeauna de o culoare mai deschisă. Fruntea și

în Alpii Italiei. Caracterile acestei subspecii sunt următoarele: culoarea generală a feții este de aceeași intensitate ca și restul corpului; gulerul gâtului și al gâtului este, în timpul iernii, evident alburii iar nu gălbui sau cenușiu ca la alte rase.

REPARTIȚIE. — Căprioara se întinde aproape în toată Europa și o mare parte o Asiei, până la 58° latitudine nordică.

În România este comună în păduri de șes, spontană (județele: Arad, Timiș, Durostor) sau colonizată (Ilfov), de deal și mai ales de munte, până în zona bradului; în Banat, în toate pădurile dela munte și șes și mai ales la Casa verde (Timișoara), Pișchia, Șarlota, Lipova, Baziaș, Hitiaș, Che-

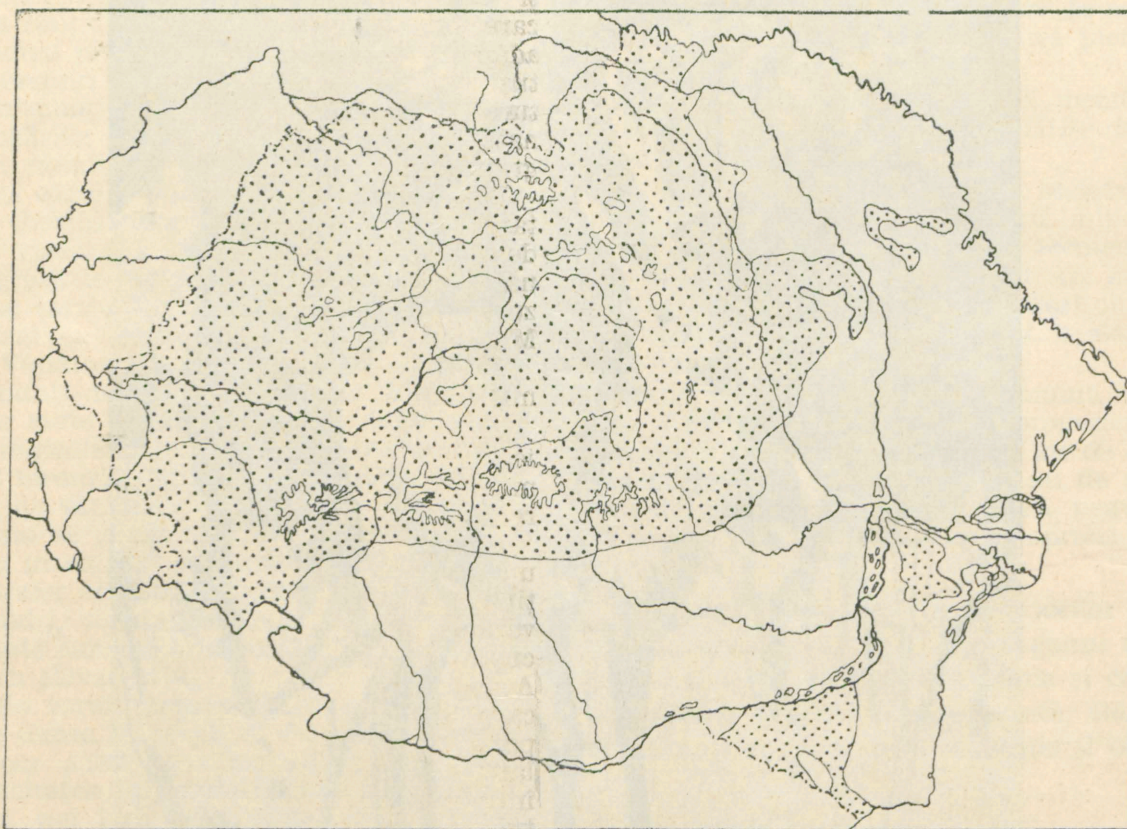
vereșul-mare, Dumbrava, Iersig, Banloc, Bocșa montană, Oravița, Sasca, Staierdorf-Anina, Crașova, Moldova, Ștaierul Boșniacului, M-ții Caransebeșului, Teregovei, Poiana Mărului, Tarcu, Godenile, Clopotiva, Bucova, Orșova; Carpații meridionali, atât în Oltenia (M-ții Cernei, Vâlcanului, regiunea Tismanei, Boroștenilor, Runc, Dobrița, Cloșani), Muntenia cât și Ardeal (M-ții Sebeșului, Căminului, Parângului — cam 5 capete la 100 ha. de pădure, Lotrului — cam 20 capete la 100 ha., Făgărașului — cam 5 capete la 100 ha., M-ții Bârsei (Perșani, cam 850 capete; Piatra Craiului și Măgura Codlei, cam 100; Bucegi, cam 150; Piatra mare și Ciucașul, cam 145; Buzăul ardelean, cam 280); Carpații orientali, în Moldova, Ardeal (Hărghita, Bistrița, Iad-Năsăud, valea Bistriței, Leșului și Dosul Stănișoarei, Dordea, Dumitrița, Petriș

matlar, Casâmlar, Sârgilar, spre frontiera bulgară).

GEN DE VIAȚĂ. — Căprioara preferă desigurile și lăstărișurile în care găsește umbră și obscuritate. Iarna coboară dela înălțimi mari la înălțimi mici și chiar la șes, pe care-l părăsește apoi la începutul verii. Când se întâmplă să rămână și vara în șes, căprioara se stabilește în lanurile de cereale. Mișcările sale sunt vioaie și grațioase.

Ea face niște salturi enorme, sărind ușor și fără nicio efortare aparentă, peste șanțuri și garduri vii, destul de dificile de sărit. Urcă foarte bine și înoată de minune. Auzul, văzul și mirosul sunt excelente.

Căprioara este deasemenea prudentă, vicleană și neîncrezătoare. Vocea acestui animal este variată. Țapul, mai ales în timpul gonitului, scoate

Repartiția Căprioarei în România

și Cușma; M-ții Bârgăului și Rodnei; M-ții Maramureșului) și în toată Bucovina, atât în văile înalte dela Vest, cât și în ținuturile joase — 250 m. dintre Prut și Nistru (v. harta).

Din Carpați, căprioara se respiră aproape în întreg Ardealul, cu excepția „Câmpiei“ centrale și a ținuturilor alpine, foarte abundentă în M-ții Apuseni, atât spre Arieș cât și spre Ampoi, și mai departe în șesul românesc al Tisei, și mai ales în jud. Arad.

În Moldova, altădată până la Dobrovăț, lângă Iași, căprioara se 'ntinde azi atât în pădurile dela Vest, cât și cele dela centru și Est, în jud. Vaslui și Fălciu; în Basarabia nordică (codrii Hotinului) și centrală (codrii Lăpușnei și Orheiului), atât în masivul păduros cât și în pădurile de antestepă (Vârzărești, Nisporeni); în Dobrogea de Nord (Măcin, Niculițel, Teștița, Atmagea, Caramanchioi, Căldere și mai ales în pădurile Babadag, Slava, Greci, Luncașița, Isaccea, în total cam 1.200 capete) și de Sud (Bobla-Turtucaia, Salihler, Ah-

un strigăt gros, sacadat. Vocea caprei are un timbru mai ascuțit. Iedul scoate un fel de miorlăit. Tot un fel de miorlăit scoate și animalul adult în momente de mare durere.

Căprioarele nu se adună niciodată în cirezi atât de numeroase ca ale cerbilor. Cea mai mare parte a anului trăiesc în mici familii compuse dintr'un țap și una, rar două sau trei capre, cu puii lor. Numai acolo unde țapii sunt în număr mic, se văd și cirezi de 12—15 capete.

Țapul este călăuza, pasnicul și apărătorul familiei.

El nu se separă de ea decât în cazul când este gonit de un țap mai tânăr și mai viguros, care-ia locul.

Cel gonit își caută o capră tânără lângă care rămâne până când aceasta este însărcinată. Apoi își caută alta.

În timpul iernii, mai multe familii se adună la un loc, trăind împreună în cea mai bună armonie.

Hrana căprioarei este aproape ca și aceea a cer-

bului, fiind compusă mai ales din frunze de diferite arbori, muguri de brad, cereale încă verzi, ierburi, etc. Ii place sarea și are nevoie de apă curată, mulțumindu-se câteodată numai cu apa de ploaie și roua de pe frunze.

Căprioarele nu produc pagube decât numai când sunt foarte numeroase. Pagubele ce produc tinerilor arbori sunt însă câteodată destul de mari.

În timpul gonitului țapii se dedau la lupte crâncene. În aceste momente ei se înalță pe picioarele dinapoi, se aruncă cu furie unul asupra altuia și își dau reciproc puternice lovituri de coarne, cu care se străpung unul pe altul.

Cu patru-cinci zile înainte de a făta, capra se îndepărtează de țap, la început numai câteva ore, apoi un timp din ce în ce mai lung, până când se izolează complet.

Fătutul are loc într'un colț liniștit, ascuns, dosnic.

Caprele tinere fată de obicei un singur ied, iar cele bătrâne câte doi-trei. Mama își iubește mult puii și-i apără prin toate mijloacele.

La cel mai mic semn al pericolului, capra îi face atenți, bătând cu piciorul în pământ sau scoțând un sunet particular.

Atunci iezii, când sunt mici, se culcă la pământ. Când sunt mai măricei fug împreună cu mama lor.

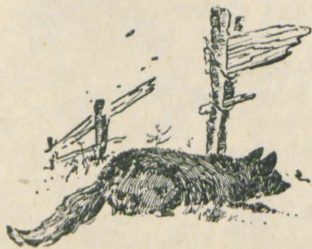
Dacă din diferite motive iezii nu-și pot urma mama, aceasta caută prin toate mijloacele să deruteze pe dușman, atrăgându-l spre ea.

Dacă i-se răpește vre-un ied, căprioara urmărește pe răpitor, timp îndelungat, aleargă când într'o parte când în alta a acestuia și își chiamă puil prin behăituri, manifestându-și îngrijorarea în toate chipurile.

Puii cresc de altfel destul de repede. După opt zile iezii pot însoți pe mama lor la păscut. După 10—12 zile ei sunt deja destul de viguroși pentru a o urma în toate părțile. Este epoca în care capra revine în vechiul ținut și își strigă soțul. Puii însoțesc această chemare a mamei lor prin behăituri subțiri.

Când țapul sosește, capra îl mângăie dragăstos, manifestându-și astfel plăcerea ce simte de a-l revedea. De acum țapul reia conducerea familiei.

Iezii sug până în August sau Septembrie. Totuși, când au ajuns la vârsta de două luni, ei încep să mănânce și iarbă. După zece luni dela naștere, când capra este din nou însărcinată, iezii o părăsesc.

Peste patrusprezece luni dela fătut iezii sunt deja maturi și apti ca să se reproducă și să devină la rândul lor capi de familie.

La patru luni, frontalul țapului tânăr începe să se bombeze. Luna următoare apar proeminențele coarnelor care se dezvoltă din ce în ce mai mult — și iarna se arată deja primele raze.

În Martie țapul tânăr își curăță coarnele de piele, frecându-le de tulpini și ramuri căzute de pe copaci. În Decembrie coarnele cad.

Năpârlitul ca și căderea coarnelor sunt în raport cu funcțiunile genitale, având loc după gonit.

Nouile coarne cresc în timpul iernii, fiind complet dezvoltat când animalul a îmbrăcat blana de vară.

VANATOAREA. — Principiile fundamentale ale protecției vânatului și reglementării vânătoarei se opun la distrugerea femelelor, menite să mențină și să perpetueze specia. De altfel lipsa coarnelor, care sunt considerate trofee vânătoarești, pun la adăpost femelele de vicisitudinile vânătoarei. Totuși, caprele bătrâne sau degenerate, care constituiesc un pericol pentru vigoarea speciei, pot fi vâdate în toate țările, cu aprobarea Ministerului Agriculturii.

Deasemenea, având în vedere procreația, nici țapii nu se pot vâna tot timpul anului, și mai ales dela 1 Decembrie până la 1 Mai, epocă în care vânătoarea lor este cu totul oprită — afară de cazuri de degenerație ce urmează a fi apreciate de Ministerul Agriculturii.

Țapii se vânează atrăgându-se cu ajutorul unui mic fluier de os cu care se imită behăiturile caprei.

CAPTIVITATE. — Prinși curând după naștere, iezii ne'nbânzesc ușor, devenind adevărate animale domestice, dar rămânând la dimensiuni mai reduse, față de congenerii lor liberi.

Brehm povestește că odată un silvicultor avea un tânăr țap domesticit, care trăia în bune relațiuni cu toate animalele din curte. Însă, într'o zi, văzând cușca câinelui, i-a venit ideea că această cușcă ar putea fi și pentru el un minunat culcuș! A doua zi s'a și hotărât să-și pună planul în aplicare. S'a dus la cușcă și a început să bată câinele până când acesta a părăsit indignat cușca și a lăut-o la fugă cu capul plecat în jos și cu coada între picioare, nevrând să se întâlnească cu favoritul stăpânului său!

Țapii bătrâni se aruncă adesea asupra copiilor și mai ales asupra femeilor, putându-le răni grav cu coarnele.

Pușca cu trei țevi

de UN VANATOR BATRAN

Ca pentru fiecare lucru, sunt diferite păreri asupra acestei arme. Provin mai mult, cred, din faptul că foarte greu se poate găsi una, realmente bine executată; mai toate au defecte care s'ar putea ușor evita, dar care cer de la acela care le livrează să fi practicat vânatul cu asemenea armă în alt loc decât în birou.

Este același lucru ca un automobil luxos; când vrem să controlăm acumulatorul, trebuie să deschidem o portieră, să dăm pasagerii jos, să scoatem unul sau două covoaare, un oblon și cu capul în jos, în întunec, să găsim nenorocitul de acumulator plin de toate murdăriile drumului. Pentru ce? Mister sau...

Trei focuri la armă servesc atât prin numărul cât și prin diversitatea lor. Fiindcă dau și eu greș (cine nu dă greș să ridice două degete în sus) mărturisesc că cu al treilea foc, mult vânat a rămas al meu, care fără el ar fi fost „terminat“ de vecin.

Vânez de 49 ani și de 43 mă servesc numai de aceste arme la vânatul de iarnă. În acest lung șir de ani mi-am format o părere pe care voi căuta s'o expun cât mai clar. Mulți vor găsi poate ideile mele cam învechite; se poate, „Calul bătrân nu se învață la umblet“.

Ca pentru toate armele, tipul puștii cu trei țevi ales, trebuie, bine înțeles, să corespundă vânatului principal la care este destinat, dar toate tipurile au oare care avantagii, alt-fel ar da numai decepțiuni.

Sunt trei tipuri principale:

- A) Două țevi express, una lisă.
- B) Două țevi lise una express.
- C) Trei țevi lise.

Tipurile A și B cu trăgaci de precizie și Dioptr de preferință. Toate aceste tipuri cu, sau fără cocoșe. Acest din urmă punct poate da loc la diverse păreri; să-l lăsăm pentru moment.

Ar mai putea fi încă un tip, cu două rânduri de țevi; un rând tip B și un rând tip C. O astfel de armă ar servi în mai toate împrejurările, ar prezenta marele avantaj că am trage cu aceeași armă.

Ori care ar fi modelul ales, trebuie să aibă trei trăgace. Dacă nu are decât două, avem trei focuri din care putem alege două, sau dacă vreți să admitem că avem 2½. Numai cu două trăgace, mecanismul cu care tragem al treilea foc (afară de un singur trăgaci pentru cele două focuri întâi, lucru ne practic), ne face să pierdem timp și linia de tir și fiecare din noi știe că de multe ori, de o secundă poate depinde reușita.

Dacă cele trei trăgace sunt bine făcute, cea ce nu este de multe ori cazul, ne obicinim foarte repede cu ele, și putem trage focul dorit ca cu o pușcă cu două focuri.

Puștele cu trei țevi fiind forțamente cam grele, cred că țevile de 0,65 sunt cele mai potrivite; să poate cu această lungime avea o pușcă solidă de 3 k. 300 în cal. 12.

Cheia de deschidere după gust și preț.

Partea esențială și pot spune mai totdeauna greșită este împreunarea țevilor.

După cum suntem deprinși a ochi, adică în plin sau descoperind vânatul, vom cere ca puntea să fie mai înaltă sau mai joasă la gura țevilor, dar

în orice caz trebuie ca toate cele trei țevi să bată în același punct. Este o condiție „sine qua non“; fără de ea nu putem trage cum trebuie, toate cele trei focuri repede unul după altul.

Că întrebăm sau nu înălțătorul, al treilea foc, trebuie să bată la aceeași înălțime cu cele de sus. Cu alte cuvinte înălțătorul I trebuie să servească numai spre a da focului o mai bună precizie în lături nu și ca înălțime. Al II-lea și al III-lea înălțător servesc pentru distanțe mai mari... dacă servesc vreodată.

Din cauza ne respectării acestor condițiuni de către fabricanți, am schimbat până acuma șapte puști cu trei țevi.

Numai două am văzut bine executate, din care una am avut-o eu; am pierdut-o din cauza războiului.

Avea trei cocoșe din care două se ridicau automat la bascularea țevilor și trei trăgace foarte bine făcute.

Toate cele trei țevi cal. 12 de 0,70, dreapta și a 3-a cilindrice stânga ½ choke, greutatea 3 k. 400. Puteam trage astfel ori ce fel de glonte sau concentrator.

Un porc sălbatec, un cerb sau un urs, prezintă ce-i drept o suprafață mare, dar din ea cât avem interes a lovi? Cât o farfurie.

Care din noi se poate fâli că o nimerește la sigur la 100 metri, chiar pe stătute? Dar la fugă? De aceea cred că se impune să tragem aproape, cât mai aproape posibil.

Cu o țevă lisă se poate trage cu precizie, cu un glonte bine făcut la 40—50 metri, mai departe chiar.

Ca concluzie la cele de mai sus, părerea mea este că pentru majoritatea cazurilor, pușca care ne va da mai multă satisfacție este aceea cu trei țevi, toate de același calibru (12 de preferință) stânga ½ choke celelalte două cilindrice, trei cocoșe și trei trăgace, la care este bine a se pune un înălțător.

Terminând să-mi fie permis a da un sfat: să se păstreze o încărcătură tare în a treea țevă până chiar după ce se văd haitașii, într'o pădure unde este o șansă cât de mică de un vânat mare.

Am făcut experiența.

Un solitar capital

de C. ULITZA

Colonelul Șoiculescu comanda prin 1924, Brigada de Jandarmi compusă din Reg. din Iași și Cernăuți. D-zeu să-l erte, căci de mult i-l acoper brazdele pământului, era un bun și pățimaș vânător.

Băeții dela 10 Jandarmi Cernăuți, știau de lucrul acesta. Și de! Vorba ceia, dacă doreau să iasă inspectia — prima — atunci trebuiau să aibă grijă, să aranjeze și o vânătoare, care să iasă — primissima.

La o inspectie de astea, s'a organizat o vânătoare, într'o pădure particulară, pădure bine păzită, minunat îngrijită și deci și vânat-berechet.

La vânătoreea aceasta, ne-am legat de capul maiorului Serafim — fiei țărâna ușoară, că e mort și el — să-l luăm, numai decât la vânătoare cu toate, că habar nu avea de treaba asta. Și până nu l-am convins, nu ne-am lăsat. Dar ce a fost și mai amarnic însă a fost până ce l-am convins să-și plătească permisul.

Fiind vorba de vânat nobil, i-am dat o carabină cazonă și două încărcătoare și hai după mistreți, cu toată ceata de nebuni și cu taica Șoiculescu în frunte.

Intr'o dimineață de toamnă frumoasă și târzie s'a trezit Serafim stând singur, singurel cu carabina în mână, lângă un stejar din codrii de deasupra Flondorenilor.

Mănunchiuri de raze de soare, străbătând prin coroanele frunzite, se jucau pe troienele de frunze ruginite, care acoperiau pământul. Era o zi caldă, senină și limpede. Undeva, nu departe de Serafim a sunat un corn. De departe din văi, au buciunat alte două sunete de corn. Le-a răspuns un chiot sălbatic a peste 100 hăitași ecoul duruind pe deasupra ceaunelor din văi. Pe urmă tăcere. Tăcere de-i fluerau urechile lui Serafim. Și-a dat seama, că au pornit gonașii. A ridicat pedica carabinei, s'a înțepenit pe picioare și fără voia lui, i s'au deschis ochii mari și a început să privească cercetător toate tainițele din minunata catedrală.

Deodată, departe în fața lui, aude un foșnet de frunze. Toată ființa lui se întinde spre sgomot, e numai ochi și urechi. Șa, — Șa, — Șa, — Șa! Zgomotul se apropie și deodată Serafim vede venind, în copci elegante, de devale, printre raze de soare și coloane sure de catedrale, o jivină a pădurei. Era un căprior. Se oprește la zece pași de Serafim, se întoarce cruciș, ciulește urechile și ascultă atent murmurul din văi.

Serafim își aduce aminte că e la vânătoare, că și-a plătit permisul și e deja vânător și că mai are și o carabină în mână. Ridică arma și dă să ochească. Nu poate. Simte inima bătându-se în gâtulejul lui uscat, ca un pițigoi prins în laț. Sângele bufnește sgomotos și repezit în tâmples, gata să i le spargă. Ochii se împăienjenesc și carabina parcă e o știucă prinsă proaspăt din iaz, așa i se sbate și i se svârcolește în mâinele lui neputincioase. Cearcă să se stăpânească. Vede că e zadarnic și așa mai mult pe închipuite, când trece cu cătarea prin dreptul coastei țapului, apasă disperat pe trăgaci.

Un trăsnet spintecă liniștea pădurei și țapul lovit după ureche se prăbușește zvârlind de două ori cu picioarele de dinapoi. Serafim nu a auzit

trăsnetul armei. Iși dă seama însă, că încă o secundă, și-l lovește damblaua. Dă drumul carabinei, se îndreaptă din șale, cască o gură mare de somn aruncat pe uscat și respiră, respiră adânc, ca să-i cadă inima din gât, înapoi la locul ei. Ochii îi sunt la căprior. Iși vine puțintel în fire. In schimb îl apucă niște sgălțituri sălbatică, dinții îi clănțănesc mitralieră, mâinile i se sbat morișcă și picioarele i se bălăbănesc în toate părțile, gata să i se desfacă din încheeturi. Deodată se îngrozește. Ce o fi asta? Poate sunt îpușcat! Mai știi? O fi sărit închizătorul. Cu mâinele își pipăe fața, fruntea și se uită în palme, gata să vadă sânge. Nu e nimic. Din spaimă, însă i-au trecut figurile.

Căpriorul stă nemișcat. Serafim pornește spre el, mai întâi încet, apoi în fugă. Se oprește deasupra lui, se apleacă apucă încet de picioarele dinapoi și trage spre el. Căpriorul nu mișcă. Dă drumul picioarelor, se îndreaptă cât era de înalt, umple pieptul cu aer și deodată cât poate de tare începe să răcnească: „Huurraa! Huurra! Ca la Mărărești! Pe aicea nu se trece! Titică! Colia! Bravo mie mă! Am îpușcat un cerb cu șase coarne, mă! Huurra!

Și-i dă înainte cu hura și cu bravo mie, mă! Maiorul Titică Barozzi, care era alături de Serafim, aleargă cât îl țin picioarele.

Zadarnic îl țâștuește el pe nebun. A trebuit, să-i astupe gura cu palma și să-i explice, că-i țap, nu cerb că-s șase raze, nu șase coarne și să nu mai facă gălăgie că a stricat toată bătaia. Cu chiu cu vai, abia l-a liniștit.

A răs și col. Șoiculescu când a auzit întâmplarea. Dracul însă nu a stat liniștit și până în seară Serafim a mai îpușcat un căprior. Iar drept culme, acești doi țapi au fost vânatul, cel mai de seamă din ziua aceea.

Ce-au pățit băeții dela Serafim, numai ei știu. Din brânzoii, bufnaci, patzeri, nu i-a mai scos. Iar în timp de o săptămână, Serafim, care era grozav de economicos din fire, s'a echipat, de vânătoare, parcă era un manechin dela firma Springer din Viena. Bocanci stiriene cu ținte, ciorapi verzi, costum verde-cenușiu, binoclu, un hleab de carabină militară transformată, armă cu alice, geantă, carțușieră de piele, baston de vânătoare și o tichie de pălăriuță tiroleză cu un pământuf de păr de porc domestic, care îi stătea ca o ciupercă pe vârful capului. Totul, nou nouț, și cu părăluțe grele, după care ar fi fost gata, să-și dea palme, dacă nu l-ar fi ținut speranța succeselor viitoare.

Succese? Adică de ce nu? Au venit mai repede decât le visa el.

Trec câteva săptămâni dela întâmplarea asta și col. Șoiculescu își anunță inspectia. Băeții au și hotărât vânătoreea la Colincăuți, în jud. Hotin, pe granița Bucovinei. Pădure sfărâmată și frământată în lung și în lat de tranșee, distrusă de război, cu niște mlăzi sălbatică și vestită pe vremea aceia pentru mistreți și bandiți.

Și cu câteva zile înainte de Crăciun, am plecat cu noaptea în cap din Cernăuți cu săniile spre Colincăuți, drum de 30 kilometri.

Erau, Col. Șoiculescu, maior Titică Barozzi, căp. Traian Alexandrescu, azi la școala de jandarmi din București, căpitan Nic. Capitanopol atunci în

10 Jandarmi azi în Cavalerie (Zdraste! Colio, pe unde ești azi) poznașul de Vasiliu și subsemnatul.

Ce să vă mai spui. Erau 33 grade sub zero și o zăpadă până în brâu. Ziua a fost frumoasă, cu soare, dar soare cu dinți. Dintr'o eroare, gonășii se adunaseră la o altă pădure, la vre-o patru kilometri distanță.. Până ce-au venit la Colincăuți, s'a făcut ora 12.

Vreme de trei ciasuri, cât am așteptat la postul de jandarmi din sat, ca oameni înghețați de pe drum, am început, să ne încălzim. Și mai o gustărică, mai un păhăruț de drojdie sau de trascău, pela ora 11 eram rumeni și voioși și așa de încălziți că ni se păru primăvara, când am ieșit afară. Serafim se prea desghetase, lui îi se părea că se chiar vara, cu toate cele —33 de grade. Chivernisit, cum era din fire, și-a captușit un buzunar, cu o sticlă întreagă de trascău, să aibă, cu ce se apăra de frig, în pădure.

Am lăsat damigenele cu Cotnari. la postul de jandarmi, am vorbit să ne aștepte o ciorbă de potroace de găscă și jandarmii rămași să prindă ceva rațe de prin sat (cu plată) și să fie moi și rumenite, când ne-om întoarce.

Am plecat. Noroc, că la intrarea în pădure, am văzut un ciopor de vre-o 12 căprioare pe o tăitură, căci tot restul zilei, nu am mai văzut decât doi epuri, care au căzut, unul la Șoiculescu, altul la mine. Vânat a fost, au fost și mistreți, dar din cauza zăpezii mari, fie că nu au ieșit, fie că au dat înapoi.

Trecând ciasurile, am început să înghețăm, în frigul acela siberian. S'a pierdut buna dispoziție și colonelul a început să se nerveze mai ales din cauza lui Serafim, care tot desghetându-se, se topise rău de tot, la un moemnt dat. Când era furios și injura că nu e vânat, când vesel și voios, râdea de cei înghețați, discuta de unul singur, voia să treacă tranșeele deadreptul și se prăvălea de-a dura în fundul lor. Noroc de zăpadă că altfel și-ar fi rupt coastele. Din tranșee și din gârle trebuia să muncească câte 20 de hăitași, să-l scoată, ca niște furnici, care se leagă lanț, să târască un bondar.

Pe la ora 3 după amiază, colonelul s'a supărat dea-binelea. A mulțumit băeților pentru o așa vânătoare — eu știam deja cum o să iasă inspectia — și ne-am întors cu toții la postul de jandarmi. Șoiculescu, ca să nu rămâie cu noi, a pretextat că are de lucru la Cernăuți și a plecat.

Ceata noastră are însă un principiu în viață, al nostru propriu, pe care îl formulăm întotdeauna, astfel : „Nu te supăra bre omule, lasă, o să treacă și asta“. După ce l-am petrecut pe colonel, ne-am uitat unii la alți și ne-am înțeles din ochi că nu ne rămâne, decât să punem principiul nostru în aplicare. Ințales și făcut. Am intrat în cancelaria postului, ne-am desbrăcat și ne simțeam ușori și fericiți în căldura molatică din cameră. Am scos gustări, drojdie, trascău și dai cu principiul, la anul și la mulți ani, sănătoși să fim, azi și în vecii vecilor, vânatul să trăească și să se înmulțească — nu l-am găsit astăzi — atâta pagubă, — l-om găsi altădată — dacă împușcăm totul deodată, ce mai rămâne ?

Fraților! Să vie potroacele, să vie friptura și murăturile și cele două damigene cu vin. Am dat mâncare la soldații dela sănii și câte un pahar cu vin și pe urmă, ne-am căutat de sufletele noastre.

Ne-am desbrăcat la cămașă și ne-am pus gospodărește pe treabă. Mâncam și beam, cum numai niște vânători necăjiți, pot să o facă.

Am închinat în sănătatea nevestelor rămase acasă, a camarazilor rămași la serviciu, a comandantului de regiment, a celui de brigadă — erarchie militară și când am ajuns la d. General Cănciulescu Petre comandantul Diviziei din Cernăuți și iubitul nostru camarad de vânătoare, ne-am oprit și am omorât damigenele, de dragul lui.

Incetul cu incetul, am luat cu toții luleaua neamtului. Serafim, bietul, se făcuse turtă. De trei ceasuri, ne toca la cap, cu țapii lui. Ba la un moment dat, a început să ne istorisească, de vânători de cerbi și urși de pe vremea, când era copilandru. Cum noi râdeam ca niște nebuni, el a început să se jure, pe toate cele sfinte, că doar l-om crede. Ca să ne batem joc de el, am început cu toții, să spunem toate parascoveniile de pe lume, care de care mai gogonate și râdeam de Serafim că nu prea putea să deosebească adevărul de absurd. La un moment dat, o pornește afară pe trei cărări.

Cei rămași în cameră, începem să vorbim în șoapte. Vasiliu propune o farsă, pe care să o facem lui Serafim. Chiote de răs isbucnesc din când în când. Unii se îndoesc, de reușită, însă până la sfârșit, ne-am înțeles, să încercăm.

De afară, se aud pașii neregulați ai lui Serafim. În camera noastră începe o gălăgie infernală. Toți suntem în picioare, răcnind și gesticulând. Ușa se deschide și apare Serafim. Se oprește și se reazămă de ușorul ușei ca să se lămurească, ce s'a întâmplat în lipsa lui, că ne găsește gata de încăerat.

Culai, cu ochii bulbucăți, ieșiți din orbite, cu ochelari strâmbi pe nas, face spume la gură și sărind ca o sfârlează, cu toată suta lui de kilograme, îi strigă lui Barozzi: „Titică, nu te supăra, dar asta e o măgărie, nemaipomenită, între noi. Am trăit ca frații, până acuma. Și tocmai tu să faci treaba asta? Cum? Are Serafim, un asemenea, noroc și tu să-i furi vânatul și să-l dai lui Șoiculescu?

— Culae, eu l-am împușcat, răspunse Barozzi.

— Taci, din gură, numai vorbi! Am fost doar între tine și Serafim și știu cum ați tras fiecare.

— Da! Ai fost, însă lovitura mea l-a doborât.

— Minți! Port ochelari, dar orb nu-s. Mistrețul a ieșit în pas și s'a oprit la zece pași de Serafim, să adulmece. Serafim a ochit liniștit și când a tras, solitarul s'a prăbușit. Lovitura a primit-o la încheietura gâtului și a ieșit, rupând piciorul drept dinapoi, deoarece a fost împușcat din stânga și din față. S'a sbătut cam două minute și sbătându-se a ajuns în fața mea. Atunci, i-am spus lui Serafim, să-i mai tragă un foc. Serafim a venit lângă mine și i-a dat un glonț în lopătică, glonteie ieșind prin cealaltă lopătică. Și când îi năbușise sângele pe gură solitarului, căzut și nemișcat, tu te-ai găsit, să-i trimiți un glonte în cap. Pe urmă, haț mistrețul și plocon lui Șoiculescu, așa că bietul Serafim să fie nevoit, să înghită și să tacă. Să-ți fie rușine obrazului!

— Stăi Culaie! Te rog, nu o lua repede și mai măsoară-ți cuvintele. Recunoști și tu că solitarul nu perise. Deci ultimul glonte fiind al meu, vânatul îmi aparține.

— Mai — dete dracului — domnule maior, interveni Colia. Asta la epurache, calea-valea dar la dikicabană, niet! (ruși zic la mistreți dikikabana).

Intervenția lui Colia, parcă ar fi fost un semnal. Toți au sărit cu gura, pe bietul Titică, afară de Traian, care după cum ne înțelesesem, tot așa de

pătimaș și țipând cât putea de tare, îi ținea parte lui Titică.

Sfădălia continuă furios și din ce în ce mai fur-tunoasă. Nu se mai auzea, nici în cer, nici în pământ. Jandarmii fugiră cu toți, ca să nu fie martori la bătaia d-lor ofițeri.

Serafim stătea nemișcat și întăpenit, rezămat de ușă. Dacă nu ați văzut mutra lui, nu ați văzut nimica, pe lumea asta. Sunt prin școlile primare tablouri de propagandă anti-alcoolică, reprezentând un copil idiot, din părinți bețivi. Expresia, acestui monstru, e un fleac, față de mutra ce o făcea Serafim. Stătea cu gura deschisă, chipiul dat pe ceafă și din când în când își trecea apăsător, dosul mâinei, peste fruntea lui aburită. Începea, pe semne, să-și limpezească gândurile și să-și strângă aducerile aminte. Era el curcă, dar și asemenea dihanie, de mistreț, paremi-se, nu prea îi intra în cap.

Indoiala lui ne dădea îndenm, să o ținem înainte. În odăița noastră era o hărâhăteală, de câini turbați.

— Rușineee! strigă Culae și izbi nebunește cu amândoi pumnii în masă, de răsturnă toate paharele, umplând toată masa cu vin.

— Rușineee! odată are omul — Weidmansheil și atunci prietenul lui cel mai bun, îl fură. Am împușcat și eu mistreți, am văzut împușcați de alții, cunosc colecțiile marilor vânători din Bucovina, dar asemenea dihanie, nici nu mi-ași fi putut închipui că ar putea exista. Cunosc toată literatura germană de vânatoare, de zece ani citesc regulat revistele germane, franceze și românești, dar un asemenea uriaș, nu s'a pomenit nici odată. Avea cel puțin patru sute kilograme și dacă ar fi fost măsurat după Brehms, sigur că trecea de trei metri lungime și 1.80 până la 2 m. înălțime. La muzeul de vânatoare, la București, acolo era locul lui. Să-l vadă toate școlile din București, generații după generații și în mintea tuturor sutelor de miș, să rămâie amintirea norocului unui vânător și nemuritorul nume, de Serafim. Acuma ce? Are să-l mânânce ordonanțele lui Șoiculescu și din piele or să-și facă opinci. Ne mai auzit, de neînchipuit! Acesta nu era mistreț, nu era solitar, asta era un adevărat tramvai, așa era de mare, un tramvai, vagon dublu.

Ce s'a întâmplat, în mintea lui Serafim, nu știu și nici nu am să știu vreodată. Știu numai atât, că Serafim, cumpănindu-se, a pornit iute și furios din ușorul ușei, s'a oprit, sprijinindu-se de colțul mesei unde stătea Barozzi, se plecă, ochi în ochi cu acesta și bufnind, cu pumnul în masă, îi zise: „Titică! Asta, nu se face“. Am rămas cu toții, împetriți, nu știam ce gândește Serafim. Ce anume — nu se face? Farsa?

— Titică, tu, prietenul și camaradul meu, tu, să-mi iei porcul? Nu suntem noi în vizită? Nu petrecem noi, când la unul, când la altul? Unde e porcul meu? Eu am pușcat tot ce vrei și prepelițe și urși și rațe și cerbi, când eram mic și mergeam cu tata la vânatoare. Dar porc nu am pușcat. Asta e primul meu porc. Înțelegi tu, ce înseamnă, primul porc, la un vânător? Nu vreau, să știu de nimic, să iasă porcul.

Eram să cădem pe subt mese. Ne-am mușcat buzele până la sânge și ne-am ciupit singuri, să rupem carnea depe noi, numai să nu rădem.

Într'un haos infernal și urlând fiecare, ce-i venea la gură, ne-am asvârlit din nou, pe bietul Barozzi, arătând cum îl nedreptățise pe Serafim.

— Titică, primul meu porc. Ce porc? Muzeu la București! Culae! Cât de mare?

— Așa! arată Culae, cu amândouă mâinele întinse, înălțimea unui cal de remontă.

— Vezi Titică? Da, eu chiar m'am speriat, când a ieșit porcul la mine. Nu râdeți, proștilor! Cum să nu te sperii? Ați mai văzut voi tramvai care să umble singur prin pădure? Culae! Avea dinți sau era purcea?

— Parcă ești beat, măi Serafime! Ce aiurezi, de purcea? Măăă! Un solitar capital. luai premiul întâi, la expoziția dela Londra.

— Cu dinți?

— Chiar ești beat! Eu am văzut mulți colți în viața mea, dar cei mai mari nu treceau de 28 centimetri. Însă colții dela solitarul de astăzi, treceau de jumătate de metru. Uite, așa! Și Culae curbându-și brațul stâng, cu palma înăuntru, arată cu dreptul, o lungime, dela cot până în vârful degetelor. Colți de elefant, nu altceva.

Lungimea colților l-a infuriat pe Serafim.

— Nu vreau, să știu nimic, Titică! Porcul să iasă! Porc să te faci! Dacă vrei notă bună, la colonel, dă-i porcii tăi de acasă. Și ce-i, dacă e colonel? Eu nu sunt coșcoaga maior? Moașă-ta pe ghiață, să vie la vânatoare ca mine și să-i împuște, luptându-se piept la piept, cum am făcut eu. Dar dacă mă mânca porcul, tot el îl lua? Ideea aceasta i se păru năstrușnic de convingătoare.

— Ei, Titică, m'a mâncat porcul, m'a mâncat tot și nu a mai rămas nimic. Ce faci camarade, tot Șoiculescu? Răspunde!

— Atunci îngropam porcul, răspunse liniștit Titică.

— Așaaa! Așaaa! Imi lași copilașii orfani, pe drumuri, mă îngropi de viu, doooooomnule maior. Preteni! Camarazi! Mă îngropați de viu! Auzirăm dinți scrâșnind și niște cruci și niște Dumnezeii.

— Cu voi, nu mai vreau, să stau. Numai știu nimic de voi și nici nu vă cunosc de azi înainte. Culai! Tu, prietenul meu, hai acasă!

— Hai Serafine! Cum gătiserăm vinul, ne-am sculat dela masă și ne-am înbrăcat, într'o tăcere mormântală.

Mi-am pus pâslarii, am eșit afară, m'am învălit în blana de drum și m'am culcat în sanie, ca într'un pat moale. Aveam sănii, de dormit, la drum, și nume, niște cutii mari, puse pe tălpi și pline de fân. Nici nu-mi păsa, de frigul de afară. Până ce am ieșit din Colincăuți, dormiam tun. Ca prin vis, îmi aduc însă aminte, că sania mea s'a oprit de zeci de ori, pe drum și-l auziam, prin somn, pe Serafim cum se sfădea dela mistreț cu Barozzi, care venea în urmă cu sania. Discuția se termina cu înjurături și sictireli și sania pornea din nou.

L-am dus pe Serafim, acasă la Cernăuți și l-am predat întreg plantonului. M'a oprit în poarta comandamentului unde locuia și mi-a spus de la început povestea. Cum a pușcat el porcul, ce fel de porc a fost, porcăria ce i s'a făcut, eu repetam doar mașinal: „Mie mi-o spui“. Cu toată sgârzenia lui, mi-a făgăduit o damigeană cu vin vechiu din via lui, m'a sărutat și ne-am despărțit.

A doua zi, la ora opt dimineața, Barozzi lucra la biroul lui din Comandamentul Jandarmilor, birou comun cu Serafim. Deodată, ușa se deschide și Serafim intră întunecat și amărât, fără să dea bunăziua. Pune chipiul în cuer, și se așează la biroul său. Scoate niște hărtoage din sertar, citește puțin, se scoală nervos depe scaun, pune mâinele

în buzunare și începe, să se plimbe, cu pași mari, pufnind din când în când.

Deodată, se oprește în fața lui Titică și-i spune. „Bine, Domnule Maior, să-mi faceți dvs., una ca asta?”

— Dar, ce ți-am făcut?, întrebă Titică, care nu era lămurit, ce o fi înțelegând Serafim cu — una ca asta.

— Mai faceți pe nevinovatul? Când mai pușc eu un asemenea colos? Cului nu exagerează și l-ați văzut doar și dvs. Trebuia, să vă gândiți că e primul meu porc. Va-și ruga, să vă duceți la d. col. Șoiculescu, să-i explicați totul, să-i spuneți că v'ați convins că eu l-am pușcat și să-l lămuiriți că trebuie, să-mi dea porcul înapoi.

Barozzi căscă niște ochi mari, credea că visează și nu-și putea crede urechilor.

— Dragă Serafim, nu mă lua oficial, dar ceiace îmi ceri este imposibil. Ce are să zică d. colonel? In ce situație, mă pui pe mine? Gândește-te însă și la tine. Știi că trebuie, să se noteze zilele astea. E un om drept, dar mai știi, ce se întâmplă dacă îiiei solitarul înapoi?

— Nu vreau să știu de nimic. Credeam că o să înțelegeți că dvs. trebuie să descurcați lucrurile căci singur le-ați încurcat. Dar m'am înșelat. Mă duc atunci eu singur la el.

— Serafime, așteaptă până după amiază, poate, te mai răsgândești.

— Nu aștept nici o secundă, și se îndreptă hotărât, spre ușa colonelului.

— Serafim, vino înapoi! Serafim se opri la ușa.

— Măi Serafime! Băeții ți-au jucat o farsă. Beat al naibii trebuie să fi fost aseară, căci văd că nici azi nu te-ai trezit. Măi, eri s'au împușcat numai doi epuri.

— Domnule Maior, vă rog, să nu mă faceți nebun.

— Serafim, nu te fă de răs. Doi epuri s'au împușcat eri, doi epuri mari și lați, atât și nimic mai mult.

Mutra, lui Serafim, luă înfățișarea din seara trecută când intrase și ne găsisse sfădindu-ne dela mistrețul lui.

— Uite am să te conving imediat, zice Titică. Deschise ușa dela biroul alăturat și îl strigă pe căp. Traian Alexandrescu, care veni imediat.

— Traiane, te rog să spui adevărat, dar absolut adevărat, ce s'a împușcat eri?

— Să trăiți, domnule maior! Doi epuri și solitarul cela capital, cu buclucul.

— Bravo! Iacă adevărul strigă triumfător Serafim.

Barozzi se tăvălea de răs. Deschide ușa la biroul adjutanturii și-l strigă pe Colia Capitanopol. Acesta, se prezentă bătând din pinteni (Colia nu se despărțea niciodată de pinteni și sunt sigur că și dormea cu pinteni).

— Colio, ascultă aicea. Te rugăm, să spui adevărul și numai adevărul, la ce am să te întreb. Să-ți închipui că ai jurat pe cruce.

— Da domnule maior.

— Măi băiete, ce s'a împușcat la vânătoare, eri? Colia văzând pe Serafim furios, pe Traian zâmbind și pe Titică în crampe de răs, bătu odată din pinteni și răspunse:

Să trăiți, Domnule Maior. Doi epurachi și dikicabana cea mare, cât un mal, pe care ați dat-o domnului colonel Șoiculescu.

Barozzi se întinse cu burta pe birou că nu se mai putea ține în picioare, de răs. Printre hohote, le spuse: „Dracul să vă ia, nebunilor.

Mergeți și voi atunci, cu Serafim, că el se duce la Șoiculescu, să ceară porcul înapoi.

— Ce faceee? Atunci, — dete dracului — (o vorbă a lui Colea), numai doi epurachi, domnule maior, zise Colea.

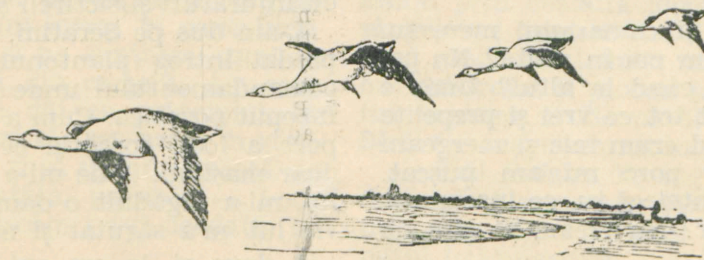
— Da, numai doi epuri, întări și Traian.

A venit dela casierie și căpitanul Bulmez, care știa de farsă și cu toții, i-au explicat lui Serafim, întreaga poveste și chipul cum de a ajuns să puște porcul. Nu-și mai aducea bietul aminte, de nimic.

Și-a luat chipiul și a plecat, lăsând vorbă să-l anunțe bolnav, dacă o întreba cineva de el. Nu a mai dat, pe la birou, vre'o trei zile. Eu m'am ars, de damigeana făgăduită, dar nici nu l-am mai văzut pe Serafim, la vânătoare.

Ori cui i-ai povesti pătăranăia asta, ar crede că e o palavă vânătorească. Și totuși e o glumă trăită de ceata tovarășilor mei. Sănătoși să fim, să vână, să petrecem și să facem pozne. Traiane! dă-o dracului de școală și de prifisorat — nu au să te facă General, vino înapoi la noi.

Colea mută-te la roșiori, la Cernăuți. Noi, cei dela Dragoș, ne aducem aminte, în totdeauna, de voi cu drag, fie că jucăm bătuta în pădure, la miezul nopții, pe lună și în zăpadă, pe undeva pe malurile Nistrului, fie când ne întârziem — călătorului îi stă bine cu drumul — la un păhăruț de vin pe la una din miss-urile alese de băeții noștri și pe unde ați votat și voi la vremea voastră.

PUBLICAȚIUNI

A apărut :

ALMANAHUL VÂNATORULUI 1933

Cererile se vor adresa :

D-lui Maior C. Rosetti-Bălănescu

Inspector de vânatoare al jud. Ismail, **BOLGRAD**

Prețul unui exemplar 60 lei.

La preț se adaugă taxele de ramburs sau spele de expediție (recomandat, lei 19.50 de exemplar; nerecomandat lei 8.50).

E avantajos a se grupa mai multe comenzi la un loc,

PUBLICAȚIE

Prin Decizia Ministerială No. 974/933, s'a oprit vânătorearea tuturor speciilor de vânat util, până la 1 Martie 1935, pe terenurile comunei Petrovaselo din județul Times.

*

Primăria comunei Sculia, jud. Timiș

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că dreptul de vânat al comunei Sculia, pe o suprafață de 5.428 jughăre cadastrale, se va arenda prin licitație publică, în ziua de 25 Aprilie 1933, ora 10, la primăria comunală.

Prețul de strigare e de 1.500 lei anual.

Arenda se începe la 1 Octombrie 1932 și expiră la 1 Octombrie 1937.

La caz, că această licitație va rămâne fără rezultat, a doua licitație va avea loc tot cu condițiunile de mai sus, la 6 Mai 1933.

Vor putea licita numai aceia, cari dispun de autorizația Inspectoratului Vânătorei.

*

Primăria comunei Chisoda, jud. Timiș-Torontal

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publică că dreptul de vânat pe circa 2.000 jughăre cadastrale se dă în arendă pe termen de 5 ani începând dela 1 Februarie 1933 până la 31 Ianuarie 1938 prin licitație publică orală care se va ținea în ziua de 15 Mai 1933, ora 10 a. m. în localul primăriei.

Condițiunile de licitare se pot vedea la primărie în fiecare zi în orele oficiale.

Licitația se va ține în conformitate cu legea contabilității publice.

*

Primăria comunei Sângheorghe de Mureș, jud. Mureș

PUBLICAȚIUNE

Să aduc la cunoștința amatorilor, că terenul de vânat al comunei Sângheorghe de Mureș, jud. Mureș se va arenda prin licitație publică în ziua de 20 Martie a. c., la orele 10 dim. în localul Primăriei.

Condițiunile sunt cele fixate de Ministerul de Domenii și de Primărie, și se pot vedea în orele oficiale în biroul Circumscripției Notariale Erneu.

Prețul de strigare de lei 2000.

Termenul de arendare este de 3 ani și se începe la 1 August 1933.

Dacă licitația nu va reuși în ziua fixată mai sus la ziua de 6 Aprilie se va ținea o nouă licitație, fără a se face vre-o nouă publicațiune.

Primăria comunei Sipet

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că în ziua de 23 Martie 1933, ora 10, în localul primăriei se va arenda terenul de vânat al comunei Sipet în întindere de circa 9000 jug. cad. pe durată de 6 ani.

Prețul de strigare este de 3000 lei.

Licitanții vor prezenta autorizația eliberată de inspectoratul de vânătoare.

*

Primăria comunei Beregsăulmic, jud. Timiș-Torontal

PUBLICAȚIUNE

Comuna Beregsăulmic în ziua de 20 Aprilie 1933, la ora 10 dim. dă în arendă dreptul de vânătoare a comunei Beregsăulmic în întindere de 4100 jug. cad. pe timpul de 6 ani prin licitație publică orală în localul primăriei Beregsăulmic. Condițiunile de licitație se pot vedea în biroul notarial în orele de serviciu.

*

Primăria com. Vlădeni

PUBLICAȚIUNE

Comuna Vlădeni, jud. Brașov, dă în arendă pe timp de 5 (cinci) ani începând dela 1 Aprilie 1933 dreptul de vânat asupra proprietăților sale de circa 6500 jug.

Licitația va avea loc în 5 Martie 1933, ora 15 și se va face cu oferte închise, pe lângă respectarea dispozițiilor L. C. P. art. 88—110.

Prețul de strigare este 5000 lei. Vadiu 10%.

Condițiunile de licitație se pot vedea la primăria comunală în orele oficiale.

*

Primăria Comunei Romani-Vâlcea

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat, pe teritoriul comunei Romani, se arendează pe 5 ani, începând dela 1 Aprilie 1933, prin licitație publică orală, în ziua de 26 Martie 1933, orele 2 p. m.

*

Județul Timiș-Torontal. Primăria comunei Vâlcani

PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIE

În ziua de 31 Martie 1933 ora 9 a. m. se arendează prin licitație publică deschisă, toate terenurile de vânătoare ale comunei Vâlcani pe termen de 5 ani, începând dela 1 Septembrie 1933.

Prețul de strigare e 20.000 lei sub care licitația nu se va adjudeca.

Licitația se va ține în conformitate cu art. 88—110 L. C. P.

Se admit numai concurenți prevăzuți cu autorizație.

Din viața Societăților afiliate

COMITETUL SOC. DE VANAT „LUNCA“
1933

Președinte de onoare: A. S. R. Principele Nicolae.
Președ. activ: Dr. I. Em. Costinescu.
Vice-Președ.: I. Stânculeanu și G-ral G. Manu.
Casier și reprezentant al soc.: Anton Vimer.
Membrii consilierii: Profesor Decan G. Udrischi, Colonel N. Vulcănescu, Prof. Dr. Gr. Slavu, Avoc. D. Ionăscu.
Secretar I. Slăvescu.
Cenzori: F. Marinescu, V. Cațațani și N. Slăvescu.
Maestru de vânătoare: Col. Alex. Dimitrescu.

TABLOUL

membrilor societății de vânătoare „Unirea“ din
Cătrunești-Măineasa, jud. Ilfov

D-nii: Gheorghe Petre președinte; Lache Neagu, vicepreședinte; Petre N. Stoian, secretar; Petre M. Negoită, casier; D-tru N. Sandu, cenzor; Alexandru Constantin, Ghiță D. Anghel, Ilie D. Anghel, Constantin Ene, Marin S. Neagu, plut.-major Rosete Petre, Popa Ion, Ghica Ion.

TABLOUL

membrilor societății „Lupu“ din Sațu-Mare, jud. Sătmar
pe anul 1932

Dr. Burcus Traian, Kaiso Nicolae, Baratkaics Ioan, Chirilă Vasile, Ielenec Eduard, Matyaș Ioan, Szücs Ludovic, Iuhasz Ludovic, Györfi Iosif, Stefanocszki Alex., Mariena Vasile, Dobray Coloman, Papp Iuliu, Polyanszki Ioan, Neintrich Francisc, Maufredi Antoniu, Maufredi Gaspar, Pop Teodor.

TABLOUL

membrilor societății, clubul vânătorilor „Semenicul“,
comuna Valiug, județul Caraș

Mănescu Miron, președinte; Băleanu Trifon, vicepreședinte; Retezan Adam, secretar; Krischer Cornel, casier; Scherilă Oscar, administrator; Gruescu Alexandru, Pungă Grigorie, Grundorat Victor, Marta Ioan, Rășovan Vasile, Imling Alois, Maldea Vasile, Jurma Miron, Băleanu Constantin, Brandl Ioan, Imling Anton, Siiofeia Vasile, Loidl Adalbert, Loidl Oswald și Loidl Ignatie.

TABLOUL

membrilor soc. vânătorilor „Avram Iancu“ din Câmpeni
pe anul 1932

Dr. Remus Pasca, Teodor Orlea, Dobre Mihai, Neag George, Bordea George, Scrob George, Scrob Mircea, Crișan Rovin, Oarga Ioan, Bordea George, Corches Dumitru, Oneț Ioan Iosif.

TABLOUL

membrilor societății Cercul vânătorilor „Dâmbovița

Alexandrescu D., inginer, Balinschi I., inginer, Rabin Eftimie, Bărbulescu I., funcționar, Bartolomeu Ferdinand, Berendei Gh., Băilă C. Matei, învățător, Boghio Iosef, mecanic, Briceag I. Gheorghe, Bucșeneanu Gh., locotenent, Călinescu Iosef, mecanic Astra-Română, Câmpăneanu N. D-tru, proprietar, Cărnaru N. Petre, Chiran D-tru, căpitan, Ciobotaru Vasile, Cristescu Constantin, Croveanu I. Ion, Codreanu I. Ion, Constantinescu C. Iancu, Constantinescu I. Petre, avocat, Constantinescu I. Ion, Constantinescu N. Nic., avocat, Delbosso B. Gh., antreprenor, Derioiu Stelian, învățător, Dobrescu Traian, proprietar, Drăgușin Mihail, Ducea Gheorghe, locotenent, Dumitru Cristea, brutar, Dumitrescu I. Șuțu, Effig Martin, Gatej N. Toma, Georgescu Haralamb, proprietar, Goglea Constantin, Grigorescu Nicu, ceasornicar, Iiiescu G. Spirea, Ilie V. Ion, Ionescu Andrei, pensionar, Ion Oprea Grigore, Ionescu Ică, Ionete Teodor, Kucut Frantz, Magrini D., antreprenor, Magrini N., Manolescu I. Gh., Mihăilescu Ion, locot., Mihăilescu Ilie Ștefan, Mihalache Badea, Mihălcioiu V. Gh., Marin Constantin Panait, Marin Gh. Nica, Marinescu Gh., funcționar, Muscalu Constantin, Nae I. Matei, Neagu M. Ion, Negoescu M. Ion, Ni-

chită Ion, antreprenor, Nicolae Petre Ana, Niculescu Eugeniu, șef-exploatare, Niculescu Niță, Nițescu V. Iosif, banca „Vulturul“, Pantazi Gh. Ion, Paraschivescu Gh., funcționar la tribunal, Petculescu D., Pitulescu D., inginer, Popescu A. Ion, PPopescu Constantin, sculptor, Popescu G. Petre, librar, Popovici Haret, Radovici Chiru, brutar, Radu V. Stanca, Rădulescu Ion Tichie, Rotaru Constantin, Savu Ilie, Simionescu Stelian, căpitan, Simionescu G. Mircea, Savu M. Petre, Slavu Grigore, Spadato Ernest, Stan Nicolae, locotenent, Stan I. Catrina, Stan R. Ene, Stănescu D. D-tru, Stănescu P. Gh., Stănică D. Gh., Schnell Erwin, Ștefănescu N., Ștefănescu N. Cristea, Ștefănescu N. Ion, Ștefănescu Preda, Matu Ion, Cristea Ștefănescu N. Ion, Ștefănescu Preda, Uatu Ion, Ungarth Paul, Văduva D-tru, Vasile I. I. Nicolae, Vasilescu I. Alexandru, Zaharescu M. Gh.

TABLOUL

membrii Soc. de vânătoare din comuna Aurel Vlaicu

Ioan Vlaicu, Trifu Atanasie, Iulia Cornel, Rădulescu D., Cranciova Miron, Blânda Ioan, Tinev Aurel, Branga Nițu, Lew Carol, Bertlef N., Romulus Viorel, Saimosy Simion, Lacatos Alois, Ciubean Gh., Bodea David, Fraitag Nicolaie.

TABLOUL

membrilor Societății de vânătoare „Zimbrul“ din
Câmpulung

Bălan Nicu, Boiciuc Vasile, Coca Vasile, Fischolea Carl, Glasz Arnold, Hoffmann Arthur, Moroșan Anton, Popescu Ion, Rusu Gheorghe, Strugar Ion, Speidel Ervin, Vranan Vasile, Zettel Karl, Tudorean Petru, Holdengraber Isak, Cucu Petru, Alboi Sandru Vasile, Pfeifer Hubert, Cornicun Vasile, Dorofteu Gheorghe, Zethl Paul, Glasz Iohann, dr. Sireteanu Mircea, dr. Garcis Heinrich, Balan Vasile, Röhr Iosef, Heckel Ludwig, Migdal Fridrich.

TABLOUL

membrilor Societății reuniunea de vânătoare „Docnecea“

Ing. Roiescu Iosif, Kravits Alois, Gongea Dimitrie, Stoianovici Ioan, Tismonariu Matei, Bălțean Ilie, Gongea Constantin, Stoianovici Ilie, Boceanu Ioan, Gorgea Gheorghe, Potocean Gheorghe Croc, Istodor Dumitru, Știucă Dumitru, Știucă Cornel, Kravits Alfred, Simicu Adalbert, Telescu Sebastian, Bălțeanu Constantin.

TABLOUL

membrilor Societății de vânătoare „Șoimul“ din com.
Baulos, jud. Timiș-Torontal

Marta Ionică, Maghiar Alexandru, Drăghici Ilie, Mioc Trifu, Bicleș Ștefan, Traiconi Ioan, Marta Ion Isac, George Tota, Fereșan Ion, Bugariu Petru, Traiconi Simion, Ttța Ion, Laszloffy Iuliu, Barabas Ștefan, Schultz Ion, Binder Iacob, Bercaci Nicolae, Tănzer Iuliu, Iedlicska Tiberiu, Dinnyer Matei.

Inspectoratul de Vânătoare al jud. Argeș

TABLOUL

de numele și pronumele contravenienților la Legea
Vânătoarei și de amenzile pronunțate de instanțele
judecătorești din Pitești și jud. Argeș, în cursul anului
1932

Tribunalul Argeș, secția I-a

- 1) Nae I. Stancu din comuna Pădureți, condamnat la 500 lei amendă prin sentința No. 240/932 (art. 78 L. V.)
- 2) Teodor Popescu din comuna Tigveni, condamnat la 2000 lei amendă, plus 3000 lei despăgubiri prin sentința No. 980/21/4/932 (art. 78 L. V.)

Tribunalul Argeș, secția II-a

- 3) Gheorghită Gr. Dumitru din comuna Gligani, condamnat la 50 lei amendă prin sentința No. 531/23/1/932 (art. 82 L. V.)

4) Gh. I. Petrescu din com. Băiculești, condamnat la 300 lei amendă prin sentința 680/4/III/932 (art. 78 L. V.)

5) Ion G. N. Tudor din comuna Stroiești, condamnat la 500 lei amendă prin sentința No. 1028/5/VII/932 (art. 78 L. V.)

6) Vasile I. Dănoiu din comuna Stroiești condamnat la 500 lei amendă prin sentința Nt. 1028/5/IV/932 (art. 78 Legea Vânătorilor).

G 7) Mucenic PrPeda din com. Dobrești, condamnat la 500 lei amendă prin sentința No. 1553/932 (art. 73 L. V.)

8) N. Proistosescu din com. Hârșești condamnat la 200 lei amendă prin sentința No. 1981/932 (art. 73 L. V.)

Judecătoria rurală Pitești

9) Marin Ioniță din comuna Ciupa Lagăr, condamnat la 500 lei amendă. Dos. No. 2901/12/II/932 (art. 73 L. V.)

10) Dumitra Stan R. Tudprache din com. Ciupa Lagăr, condamnată la 500 lei amendă. Dos. Nt. 2901/12/II/932 (art. 73 L. V.)

11) Marin Iancu din com. Ciupa Lagăr, condamnat la 500 lei amendă. Dos. 2901/22/II/932 (art. 73 L. V.)

12) Dumitru Anghel Matei din com. Drăganu, condamnat la 150 lei amendă. Dos. No. 432/932 (art. 73 L. V.)

13) Zamfir Stănescu, din comuna Teiu, condamnat la 200 lei amendă. Dos. No. 586/932 (art. 81, 82, L. V.)

14) Tudor Grigore din com. Teiu, condamnat la 200 lei amendă. Dos. No. 586/932 (art. 81—82, L. V.)

15) Dumitru C. Miu din ctm. Teiu, condamnat la 200 lei amendă. Dos. No. 586/932 (art. 81, 82, L. V.)

16) M. I. Coman din com. Teiu, condamnat la 200 lei amendă. Dos. No. 586/932 (art. 81, 83 L. V.)

17) Ștefan Tufeanu com. Teiu, condamnat la 1000 lei amendă. Dos. No. 502/932 (art. 73, L. V.)

18) Mîrea Folescu din com. Bascov. Dos. No. 1550/932, în curs de judecare.

19) Ilie Rădoșanu, comuna Samara, i s'a confiscat arma și înaintat procesul verbal judecătoriesi cu adresa No. 9279/22/II/932, a legiunei jandarmeriei Argeș.

20) Constantin R. Preda din com. Valea Ursului în curs de judecare.

21) Ion Preda, idem.

Judecătoria rurală, Lunca Corbului

22) Ion Ștefan Șt. Dumitru, din comuna Fălfani, satul Cochinești, condamnat 1000 lei amendă plus cheltueli de judecată și mențiune confiscat arma (Carte de judecată penală No. 1/932).

23) Tudor Șerban Ion din com. Stolnici, condamnat la 1000 lei amendă, cheltueli de judecată și mențiune confiscat arma (c. j. p. No. 1/932).

24) Nae G. Proistosesc din ctm. Hârșești condamnat la 200 lei amendă și cheltueli de judecată (c. j. p. No. 159/1932).

25) Carol Zavornicul din com. Broșteni, condamnat la

500 lei amendă, plus 560 lei cheltueli de judecată (c. j. p. No. 199/932).

26) Ion Șt. Neagoe din com. Stolnici condamnat la 250 lei amendă și 100 lei cheltueli de judecată (c. j. p. No. 660/932).

Judecătoria rurală Costești

27) Marin B. Angheloaia din comuna Deagurile condamnat la 500 lei amendă și 100 lei cheltueli de judecată (c. j. p. Nt. 365/932).

28) Dos. No. 2112/931, — 29 Martie 1932 — hotărăște 500 lei amendă.

29) Dos. 870/931, — 12 Iulie 1932 — hotărăște 1000 lei amendă.

30) Dos. 583/932, — 18 August 1932 — hotărăște 1000 lei amendă.

Judecătoria rurală Pleșoiu

31) Dumitru T. Ranga din comuna Bratia, condamnat la 1500 lei amendă.

32) Filip F. Dogaru din com. Bratia, condamnat la 1500 lei amendă.

33) C. I. Olaru, din com. Bălcești, condamnat la 1000 lei amendă.

34) M. M. Preda din com. Cuca, condamnat la 300 lei amendă.

35) Vasile C. R. Mănescu, din ctm. Cuca, condamnat la 300 lei amendă.

36) G. Gh. Ivănescu, din com. Cucu, condamnat la 100 lei amendă.

37) Florea I. Voicu din comuna Bălcești, condamnat la 1000 lei amendă.

38) Marin C. Dobre din com. Stoilești, condamnat la 3000 lei amendă și confiscarea armei.

39) Ion G. Stănoiu, din com. Stoilești, condamnat la 1000 lei amendă și confiscarea armei.

Judecătoria rurală Stroiești

40) Ion Nicolae N. Diaconu, din com. Stroiești, condamnat la 300 lei amendă și speze postale.

Judecătoria mixtă, Curtea de Argeș

41) Gheorghe Avram din comuna Tigveni, condamnat la 1000 lei amendă (c. j. p. No. 81/932).

42) Ion Gh. Anghelina din comuna Bârșești, condamnat la 500 lei amendă (c. j. p. No. 137/932).

43) Avram Gheorghe din comuna Bârșești, condamnat la 500 lei amendă (c. j. p. No. 137/932).

44) Dumitru Socianu din com. Bârșești, condamnat la 500 lei amendă (c. j. p. No. 137/932).

45) Const. I. Profirescu, com. Albești, condamnat la 500 lei amendă (c. j. p. No. 521/932).

46) Constantin PePtre A. Pristavul din com. Albești, condamnat la 800 lei amendă (c. j. p. No. 521/931).

Mica Publicitate

Citiți „Almanahul Vânătorului“ de
Maior C. Rosetti-Bălănescu, veți avea
mulțumirea unei lecturi plăcute și in-
structive în acelaș timp.

Gh. Popa, Brigadier de vânatoare în Tăuți, jud. Arad
caută post; are de vânzare Spart Scop cu lei 60 kgr.

Vând ieftin Câine de vânatoare dresat de rasă „Brach“
alb cu pete maro mari și mici, coada lungă, statură mij-
locie, etate 2 ani jum. Nicolae Sârbu, str. Pârgarilor Nr.
44, București.

Prima Școală de dresaj, cu practică de mai mult ca
10 ani, primește câini de toate rasele spre educare și
dresare perfectă. Primește câini cu început de dresaj
sau acei cu defecte (cari fug după iepuri sau la detună-
tura puștei, cari rup vânatul, etc.), pentru corectat, cu
rezultat garantat. Adresați cu răspuns plătit: *Crescătorii
și școala de dresaj pentru câini de vânatoare Homorod I,
jud. Târnava-Mare.*

Se primesc orice câini pentru întreținere în pensiune.
Referințe de primul ordin. Informațiuni cu răspuns plă-
tit la *Crescătorii și școala de dresaj pentru câini de
vânatoare, Homorod I, jud. Târnava-Mare.*

De vânzare: Copoi, Basset, Câini speciali pentru mis-
treti, Câini pentru vizuină, Prepelicari dresați și nedre-
sați. Adresați cu răspuns plătit: *Crescătorii și școala de
dresaj pentru câini de vânatoare, Homorod I, jud. Târ-
nava-Mare.*

Se primesc în comision pentru vânzare câini dresați
și nedresați. Referințe prima. Adresați cu răspuns plă-
tit: *Crescătorii și școala de dresaj pentru câini de vâ-
nătoare, Homorod I, jud. Târnava-Mare.*

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMANIA
SEDIUL „UNIUNEI”: STRADA GENERAL CHR. TELL No. 9 bis — TELEFON: 2/51/58

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătorei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

Abonamentul anual 300 lei. - Pentru soc. afiliate 400 lei. - Costul stemei 200 lei

„Revista Vânătorilor” este unicul mijloc de comunicare al tuturor vânătorilor din toată țara, care au să-și spună ceva. De aceea, dacă aveți ceva de cumpărat, de vândut, de schimbat, sau de pus o întrebare tehnică vânătorească, adresați-vă „REVISTEI VÂNĂTORILOR”

La orice corespondență atașați mărcile pentru răspuns

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, careia trebuie adresate înscris toate reclamațiile. Plata cotizației anuale se primește până la 1 Aprilie, dată când revista se trimite contra ramburs

UNIREA face PUTEREA

STRÂNGETI-VĂ în jurul UNIUNEI

Domnii colaboratori pot obține oricâte separate, doresc, din articolele domniilor lor, comandându-le direct la tipografie sau prin intermediu Uniunii, după un tarif minimal.

* * * Manuscrisele nu se inapoiază. * * * Domnii colaboratori sunt deci rugați să-și păstreze copie de pe articolele trimise pentru „Revista Vânătorilor” * *

Pretul unui exemplar 25 Lei

Pretul unui număr vechi 30 Lei

